

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Δ. ΔΕΛΗΜΠΑΣΗ

Ο ΘΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΩΣ

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗ:

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΩΣ

Νόμος Θεοῦ εἶναι καὶ ὁ νόμος τῆς ἀποτειχίσεως, καὶ «τῆς ὀρθοδόξου καὶ θεαρέστου ἐνστάσεως»³⁶ κατὰ τῆς κηρυττομένης αἰρέσεως καὶ

ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δηλαδή τοῦ διαχωρισμοῦ ἐκ τῶν αἰρετικῶν, καὶ τοῦ καλοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος «τῆς πίστεως»³⁷, πρὸς σωτηρίαν.

«Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε»

Ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως ἐδόθη παρὰ Κυρίου καὶ διὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ διὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς θεσμοθεσίας.

Ἐπὶ τὴν ἐννοίαν ἀποχωρήσεως ἐκ τόπων καὶ προσώπων

ἀποστασίας, ἐδόθη ὁ νόμος οὗτος εἰς τὸν πατριάρχην Ἀβραάμ, ὅτε «εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοὶ δείξω»³⁸. «Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος»³⁸,

26. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 62, 344, 345.

27. Ἰακώβ. δ', 10.

28. Ματθ. κγ', 12.

29. Τίτ. γ', 11.

30. Ρωμ. α', 5.

31. Ἰωάν. ιστ', 13.

32. Λουκ. ι', 16.

33. Α' Κορινθ. β', 8.

34. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1045.

35. Ματθ. κε', 46.

36. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1045.

37. Α' Τιμοθ. στ', 12.

καὶ «πίστει παρώκησεν εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας»³⁹, καὶ ἐγένετο πατὴρ «πολλῶν ἐθνῶν»⁴⁰ κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα, ἥτοι καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν⁴⁰. Ἐδόθη, πάλιν, ὁ νόμος οὗτος καὶ πρὸς τὸν καθήμενον ἐν Σοδόμοις Λῶτ, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ ἄγγελοι: «Ἀναστὰς λάβε τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰς δύο θυγατέρας σου, ἃς ἔχεις, καὶ ἔξελθε, ἵνα μὴ καὶ σὺ συναπόλη ταῖς ἀνομίαις τῆς πόλεως»⁴¹. «Καὶ εἶπαν σφῶν σφῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν· μὴ περιβλέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω, μηδὲ στης ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ· εἰς τὸ ὄρος σφῶζου, μήποτε συμπαραληφθῆς»⁴¹ μετὰ τῶν μελλόντων νὰ ἀπολεσθῶσι διὰ πυρὸς καὶ θεοῦ, ὅπερ καὶ ἐγένετο⁴¹.

Κατόπιν, ἐδόθη ὁ σωτήριος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως καὶ διὰ Μωυσέως καὶ τῶν ἄλλων Προφητῶν, ὡς ἐκφέρεται οὗτος συνεπτυγμένως διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, λέγοντος μεγαλοφώ-

νωσ: «Ἀπόστητε, ἀπόστητε, ἐξέλθετε ἐκεῖθεν (ἐκ τῆς αἰγυπτίου ἀποστασίας) καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῆς, ἀφορίσθητε (διαχωρίσθητε)»⁴², πρὸς σωτηρίαν! Δηλαδή, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»⁴³. Καί, «τὰ ἀπαράδεκτα τῶν ἐναντιῶν»⁴⁴ ἀναφέρων, τονίζει: «Μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγοῦντες ἀπίστοις»⁴⁵, ἥτοι «μὴ ἐκκλίνητε ἑαυτοὺς»⁴⁴. «τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης (ἐν Χριστῷ) καὶ ἀνομίας; Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφωνήσεις Χριστῷ πρὸς Βελιάλ (Διάβολον); Ἦ τις μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπί-

στου; Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδῶλων; Ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεὸς καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός»⁴⁵, ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ καὶ Χάριτι τοῦ μόνου Σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Διὸ μάλιστα ἐν τῇ *χριστιανικῇ ἐποχῇ τῆς Καινῆς Διαθήκης* ἰσχύει ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως, ἥτοι τοῦ διαχωρισμοῦ⁴⁶ ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν. Διότι ἐν τῇ Παλαιᾷ «ὁ νόμος διὰ Μωυσέως ἐδόθη»⁴⁷, ἐν τῇ Καινῇ «ἡ Χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»⁴⁷, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἐνδυναμούμενος «πάντα» ἰσχύει ὁ Χριστιανός⁴⁸.

Ἰδοὺ διατὶ λέγει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἐπιτακτικῶς: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔ-

ρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς»⁴⁹, ἥτοι ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν λόγων καὶ ἔργων. Οἱ ψευδοπροφῆται οὗτοι, ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «εἰσὶν οἱ αἰρετικοί, ἥτοι οἱ διὰ λόγων πλαστῶν καὶ ἀμφιάσεων (ἐκκλησιαστικῶν ἐνδυμάτων, ἀμφίων Ἱερῶν, Ἀρχιερέων κ.λπ.) ἐξαπατῶντές τινες»⁵⁰ πρὸς αἵρεσιν καὶ ὄλεθρον ψυχῆς, τοὺς ὁποίους δεόν νὰ ἀποφεύγῃ ὁ Χριστιανός, ἔστω καὶ ἂν τις ἐκ τούτων πρότερον ὑπῆρχε πνευματικὸς πατὴρ. Διότι «ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος», λέγει Κύριος παντοκράτωρ⁵¹! Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς «διεμαρτύρητο» διὰ τοῦ Ἀποστόλου

ΙΗΣΟΥΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

«Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς».
(Ματθ. ζ', 15-16).

38. Γενέσ. ιβ', 1, 4.

39. Ἐβρ. ια', 9.

40. Ρωμ. δ', 10-17.

41. Γενέσ. ιθ', 15, 17, 24-25.

42. Ἦσ. νβ', 11.

43. Β' Κορινθ. στ', 17-18.

44. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 61, 493.

45. Β' Κορινθ. στ', 14-16.

46. Ζωναρά, Σ. Ι. Κ. 2, σ. 694.

47. Ἰωάν. α', 17.

48. Φίλιπ. δ', 13.

49. Ματθ. ζ', 15.

50. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, PG. 72, 388.

51. Ματθ. ι', 37.

Πέτρου λέγοντος, «σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιάς ταύτης»⁵² τῶν χριστοκτόνων ἀρχιερέων καὶ ιερῶν καὶ γραμματέων καὶ Φαρισαίων ὑποκριτῶν⁵³, τῶν δοκούντων ἄρχειν τοῦ τότε Ἰσραὴλ, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπετειχίσθησαν οἱ Χριστιανοί⁵⁴.

Ἐν δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὄχι μόνον Ἱερεὺς ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης, ἀλλὰ καὶ Ἀπόστολος ἂν τυχὸν εἶναι ὁ καινοτομῶν καὶ παραχαράττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, « ἄ ν ἄ θ ε μ α ἔ σ τ ω »⁵⁵, ἦτοι διαχωρισθῆτωσαν οἱ πιστοὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ οὗτος ἐκβληθῆτω ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπιτάσσει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀποστόλου αὐτοῦ Παύλου, λέγοντος: «Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἄ ν ἄ θ ε μ α ἔ σ τ ω . Ὡς προειρηγάμεν (ἔχομεν εἶπει), καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἄ ν ἄ θ ε μ α ἔ σ τ ω »⁵⁶! Εἶναι δὲ τὸ ἀνάθεμα «χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» καὶ «ἀπὸ πάσης τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας»⁵⁶. «Καὶ οὐκ εἶπεν» ὁ Ἀπόστολος, «ἐὰν ἐναντία καταγγέλλωσιν, ἢ ἀνατρέπωσι τὸ πᾶν, ἀλλὰ κἂν μικρὸν τι εὐαγγελίζωνται, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα, κἂν τὸ τυχὸν παρακινήσωσιν, ἀνάθεμα ἔστωσαν»⁵⁷! Διότι «καὶ αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστι τὸ πάντων αἴτιον τῶν κακῶν, τὸ μὴ καὶ ὑπὲρ τῶν μικρῶν τούτων ἀγανακτεῖν»⁵⁷. «Εἰ γὰρ οἱ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἀποπηδᾶν τῶν θείων θεσμῶν ἐπιχειροῦντες καὶ μικρὸν τι παρακινεῖν τῆς προσηκούσης ἐτύγχανον ἐπιτιμῆσεως, οὐκ ἂν ὁ παρῶν ἐτέχθη λοιμὸς καὶ τοσοῦτος χειμῶν τὰς Ἐκκλησίας κατέλαβεν»⁵⁷. Διότι ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως σφύζει τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ ἀγαπῶν ταύτην τὸν τηρεῖ ἀνενδοιάστως, ὡς ὁ πιστὸς δούλος Κυρίου!

Διὸ ὁ Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὅτι «αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ»⁵⁸, τοῦ Χριστοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἐντολὴ τῆς ἀποτειχίσεως. «Πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ

τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει»⁵⁸. Διὸ, «εἰ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς»⁵⁸. Ἐνῶ «τὸν κοινὸν» «ἀσπασμὸν»⁵⁹ (ὡς τὸ «ἔρρωσο (ὕγαινε)», «καλὴν ἡμέραν» κ.λπ. «ὁ Κύριος» δὲν «ἀπηγόρευσεν»⁵⁹, εἰ μὴ εἰς τινὰς περιπτώσεις, πρέπει οἱ Χριστιανοὶ «πάντας τοὺς κατὰ Χριστοῦ λέγοντάς τε καὶ φρονοῦντας (ἦτοι τοὺς αἰρετικούς) ὡς θεομάχους καὶ φθορέας τῶν ψυχῶν ἀποστρέφεισθαι, καὶ μηδὲ κἂν χαίρειν τοῖς τοιοῦτοις λέγειν»⁶⁰, καθ' ὅτι οὕτω, παραβαίνοντες τὸν νόμον τῆς ἀποτειχίσεως, κοινωνοὶ γινόμεθα τῶν ἁμαρτιῶν τῆς αἰρετικῆς αὐτῶν ἀποστασίας, κατακρινόμενοι δικαίως.

Ἐπαινεῖ δὲ ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας ἀντιαιρετικούς Ἐπισκόπους, ὡς τὸν «τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας»⁶¹ λέγων πρὸς αὐτόν: «Οἶδα (γνωρίζω) τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακούς, καὶ ἐπειράσας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶ, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς»⁶¹. Καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν «τῆς ἐν Σμύρῃ Ἐκκλησίας»⁶², πρὸς ὃν πάλιν λέγει: «Οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλιψὴν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ· καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ. Μηδὲν φοβοῦ, ἃ μέλλεις παθεῖν»⁶² ἐξ αὐτῶν. «Ἴδου δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ Διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔχετε θλιψὴν ἡμέρας δέκα. Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς»⁶²! Οὗτοι δὲ οἱ σατανικοὶ ψευδοῖουδαῖοι πρωτοστατοῦσιν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ αἰρέσεων καὶ πάσης ἀποστασίας, τὴν ὁποίαν τὰς τελευταίας ἑκατονταετηρίδας ὠργάνωσαν εἰς σκοτεινὰς δυνάμεις⁶³, ἐν αἷς καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ παναιρέσεις τῆς σατανοκρατίας, αἵτινες σήμερον, ὡς λέγει ἡ Ἀποκάλυψις, «ἐκύλευσαν τὴν παρεμ-

52. Πράξ. β', 40.

53. Ματθ. κγ', 1 - 36.

54. Πράξ. β', 44 - 47.

55. Γαλατ. α', 8 - 9.

56. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 408 καὶ 12, 1003.

57. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 61, 623 - 624.

58. Β' Ἰωάν. 6, 9 - 11.

59. Μ. Βασιλείου, PG. 31, 1165.

60. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 179.

61. Ἀποκαλ. β', 1 - 2.

62. Ἀποκαλ. β', 8 - 10.

63. «Πάσχα Κυρίου», Ἀθήναι 1995, σ. 603 - 622.

βολήν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην»⁶⁴, ἦτοι τοὺς Ὁρθοδόξους Λαοὺς καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐν ἧ ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη.

Ταύτην τὴν σατανοκρατικὴν ἀποστασίαν ἢ «Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁶⁵ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλεῖ «μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς»⁶⁵, ἐκ τῆς ὁποίας καλοῦνται οἱ ἀληθῶς πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀποτεριχίζωνται πρὸς σωτηρίαν. Διὸ ὁ λαβὼν τὴν Ἀποκάλυψιν «Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁶⁵ Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μαρτυρεῖ λέγων: «Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν ἕξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε»⁶⁶!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

«... ἐὰν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

(Γαλάτ. α', 8).

«Φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι»!

Ὡς διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, οὕτω καὶ διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ νόμου τῆς ἀποτειχίσεως εισέρχεται καὶ παραμένει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἄνθρωπος, σωζόμενος «εἰς ζωὴν αἰώνιον»⁶⁷.

Διὸ βαπτιζόμενος ἐρωτᾶται: «Ἀποτάσῃ τῷ Σατανᾷ;». Καὶ ἀπαντᾷ, «ἀποτάσσομαι». Καὶ πάλιν, «ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ;» «Ἀπεταξάμην». Προσέτι, «συντάσῃ τῷ Χριστῷ;». «Συντάσσομαι». «Συνετάξω τῷ Χριστῷ;» «Συνεταξάμην»⁶⁸. Τοῦτέστιν, ἀπετάξατο τὸν Σατανᾶν καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ διὰ παντός. Καὶ συνετάξατο τῷ Χριστῷ καὶ τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ Χάριτι καὶ τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις καὶ γενικῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ διὰ βίου, «ἄχρι τέλους»⁶⁹, «μέχρις αἵματος»⁷⁰ καὶ «ἄχρι θανάτου»⁷¹.

Ἐντεῦθεν ὁ Ἀποστολικὸς πατὴρ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, προκειμένου περὶ τῶν ἀποδεδειγμέ-

νως ὀρθοδόξων κληρικῶν, παραγγέλλει, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ «ἄνευ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων μηδὲν πράσσετε» ἐκκλησιαστικὸν οἱ Χριστιανοί⁷², «ἀλλ' ὁ ἄν ἐκείνος (ὁ Ἐπίσκοπος) δοκιμάσῃ (ἐλέγξει καὶ ἐγκρίνει ὀρθοδόξως), τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, ἵνα ἀσφαλὲς ᾦ καὶ βέβαιον πᾶν, ὃ πράσσετε»⁷³. Προκειμένου ὁμως περὶ τῶν ἑτεροδόξων καὶ αἵρετικῶν τοιοῦτων προτρέπει λέγων: «Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου. Οἱ οἰκοφθόροι (οἱ φθείροντες τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς) βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. Εἰ οὖν οἱ κατὰ σάρκα ταῦτα πράσσοντες ἀπέθανον, πόσω μᾶλλον, ἐὰν τις πίστιν Θεοῦ ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ φθείρῃ, ὑπὲρ ἧς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη; Ὁ τοιοῦτος, ρυπαρὸς γενόμενος, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον χωρήσει, ὁμοίως καὶ ὁ ἀκούων αὐτοῦ»⁷⁴, ἦτοι ὁ παραδεχόμενος αὐτὸν καὶ ὑπακούων εἰς αὐτόν. «Κωφώθητε (οὐδὲν ἀκούετε αὐτοῦ), οὖν, ὅταν ὑμῖν χωρὶς Ἰησοῦ Χριστοῦ λαλῇ τις»⁷⁵, ὅστις Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ἡ μόνη

64. Ἀποκαλ. κ', 9.

65. Ἀποκαλ. α', 1, καὶ ιζ', 5.

66. Ἀποκαλ. ιη', 4.

67. Ματθ. κε', 46.

68. «Τάξις γινομένη πρὸ τοῦ Βαπτίσματος».

69. Ἀποκαλ. β', 6.

70. Ἐβρ. ιβ', 4.

71. Ἀποκαλ. β', 10.

72. Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 270.

73. Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 281.

74. Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 267.

75. Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 273.

«ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»⁷⁶! Ἄλλὰ καὶ περὶ τῆς μνημονεύσεως τῶν ὀνομάτων τῶν αἰρετικῶν λέγει: «Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, ὄντα ἄπιστα, οὐκ ἔδοξε μοι ἐγγράφαι. Ἄλλὰ μὴδὲ γένοιτό μοι αὐτῶν μνημονεύειν, μέχρις οὗ μετανοήσωσιν»⁷⁷! Ὅχι πάντες οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κληρικοί γίνονται ἀποδεκτοί, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀποδεδειγμένως ὀρθόδοξοι, τῶν δὲ ἄλλων ἀποφεύγεται ἀκόμη καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν!

«Υμεῖς», λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ἔχοντες τὸν θεμέλιον ἀσφαλῆ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ τὴν τῶν Πατέρων περὶ τῆς ἀληθείας ὁμολογίαν, τοὺς πλέον τι ταύτης ἢ ἔλαττον λαλεῖν θέλοντας ἀποστρέφεται»⁷⁸, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες. Διότι «πᾶς ἄνθρωπος, τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εὐληφῶς (ἔχων λάβει), κολασθήσεται ἐξακολουθήσας (ἀκολουθήσας ἐπιμόνως) ἀπείρω ποιμένι (ἀμαθῆ καὶ πλανώμενον ἐκκλησιαστικὸν ποιμένα), καὶ ψευδῆ δόξαν (γνώμην πίστεως) ὡς ἀληθῆ δεξάμενος· *τις γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος*»⁷⁹ αἰρέσεως; Διὰ τοῦτο, «ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ Πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν (δι' αἰρέσεως καὶ ἀδικίας), χρῆ (εἶναι ἀναγκαῖον) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι»⁸⁰, ἦτοι νὰ ἐκβάλλωνται ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας. «Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον (νὰ ἐκκλησιαζῶνται οἱ πιστοί), ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός»⁸¹! Ἐπειδὴ κολάζονται οἱ μετὰ αἰρετικῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν ἐκκλησιαζόμενοι Χριστιανοί, «βαδίζοντες» οἱ Ὀρθόδοξοι «τὴν ἀπλανῆ καὶ ζωηφόρον ὁδόν», λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ὀφθαλμὸν μὲν ἐκκόψωμεν σκανδαλίζοντα, μὴ τὸν αἰσθητόν, ἀλλὰ τὸν νοητόν»⁸², ἦτοι τὸν αἰρετικὸν Ἐπίσκοπον καὶ Πρεσβύτερον, πρὸς σωτηρίαν, κατὰ τὴν θείαν ἐντο-

λήν. Διότι, «εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέροι γὰρ σοὶ ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῆ εἰς γέενναν»⁸¹, λέγει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «μετὰ τῶν οἰκείων τῆς πίστεως εἰρηνεύειν (νὰ εἰρηνεύωμεν)· αἰρετικὸν ἄνθρωπον ἀποστρέφεται»⁸², ἦτοι νὰ τὸν ἀποστρεφώμεθα, μάλιστα ἂν εἶναι κληρικός, Ἐπίσκοπος καὶ δὴ Πατριάρχης. Τούτων «φεύγειν (νὰ φεύγωμεν) προσήκει (ἀρμόζει) τὰς κοινωνίας καὶ ἐκτρέπεσθαι (νὰ ἐκφεύγωμεν) τοὺς λόγους (τοὺς αἰρετικούς), ὡς δηλητήρια ὄντα ψυχῶν»⁸³, μάλιστα τῶν ὑποκρινομένων εὐσέβειαν. Διότι οἱ «τὴν δορὰν τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡμερον προβαλλόμενοι καὶ πράειαν»⁸⁴, καὶ δὴ ἔξ Ὀρθοδόξων ὀρμηθέντες, ὡς οἱ νῦν οἰκουμενισαί, «οὗτοί εἰσιν οἱ χαλεποὶ καὶ δυσφύλακτοι», ὡς «εὐκόλως ἐμβάλλοντες βλάβην τοῖς ἀπλουστέροις»⁸⁴. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀνεχώμεθα τῶν «έτεροδιδασκαλούντων» αἰρετικῶν, «κἂν σχηματίζονται πρὸς ἀπάτην ἢ ἔλεγχον τῶν ἀβελβίων»⁸⁵. «Ὅτι δέλεάρ ἐστι πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας πιθανότητα ἢ κατὰ τὴν πολιτείαν ἐπιδεικνυμένη ἀκρίβεια»⁸⁶ τῶν ὑποκριτῶν αἰρετικῶν! Διὰ ταῦτα ὁ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος καὶ Ἱεράρχης Μ. Βασίλειος ἠπειλήσε τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας Νεοκαισαρείας μὲ «παντελῆ διάστασιν», ἐὰν τυχὸν ἐκλέξωσιν αἰρετικὸν Ἐπίσκοπον ποιμένα⁸⁷!

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λύει τὰς ἐξῆς δύο ἀπορίας, μίαν περὶ κρίσεως καὶ δευτέραν περὶ τοῦ πείθεσθαι τοῖς ἡγουμένοις. Διότι πῶς θὰ κριθῶσι πρὸς ἀποτειχίσιν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱερεῖς, Ἱεράρχαι Ἐπίσκοποι, Μητροπολίται, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς ἐντέλλεται, «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε»⁸⁸; «Τὸ μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε,

76. Ἰωάν. ιδ', 6.

77. Ἰγνατίου Θεοφρόου, ΒΕΠΕΣ, 2, 280.

78. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 88.

79. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 214.

80. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 199.

81. Ματθ. ε', 29.

82. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 31, 649.

83. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 513.

84. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 977.

85. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 31, 760.

86. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 30, 637.

87. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 309.

88. Ματθ. ζ', 1.

περι βίου ἐστίν, οὐ περι πίσ-
 τεως»⁸⁹, τονίζει ὁ χρυσορρήμων πατὴρ τῆς
 Ἐκκλησίας. Διὸ ὁ περι πίστε-
 ως μὴ κρίνων, οὗτος κρίνεται,
 καὶ κατακρίνεται, ἐπειδὴ
 «ψευδῆ δόξαν ὡς ἀληθῆ» ἐδέ-
 χθη⁹⁰, δηλαδή ὡς αἰρετικὸς καὶ
 ἄπιστος! Πάλιν, «πῶς οὖν ὁ
 Παῦλός φησι· *πέιθεσθε τοῖς
 ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικε-
 τε*»⁹¹. Καὶ ἀπαντᾷ λέγων, ὅτι ἡ
 θεία αὕτη ἐντολὴ προϋποθέτει
 τοὺς ἡγουμένους τούτους
 ἀποδεδειγμένως ὀρθοδόξους,
 καὶ τούτους ἀφορᾷ αὕτη, ὄχι
 τοὺς αἰρετικούς. Διὸ συνεχίζει
 λέγων. «Ἐνωτέρω εἰπὼν (ὁ
 Ἀπόστολος), *ὧν ἀναθεω-
 ροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀνα-
 στροφῆς μιμῆσθε τὴν πίστιν*,
 τότε εἶπε, *πέιθεσθε τοῖς ἡγου-
 μένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε*. Τί
 οὖν, φησίν, ὅταν πονηρὸς ᾖ,
 καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς,
 πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως
 ἔνεκεν, φεῦ γε αὐτὸν
 καὶ παραιτήσαιο, μὴ
 μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ
 οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθὼν)· εἰ δὲ βίου ἔνεκεν,
 μὴ περιεργάζου»⁹², ἐκτός, βεβαίως, ἐὰν σκαν-
 δαλίῃ⁹³. Τοὺς δὲ αἰρετικούς, «καθάπερ τοὺς
 παραπαίοντας αὐτοὺς ἀποστρέφεται χρῆ»,
 μάλιστα ἂν εἶναι Ἐπίσκοποι καὶ δὴ Πατριάρ-
 χαι⁹⁴!

Καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἅγιος
 Κύριλλος, ὁ κατόπιν καὶ Πρόεδρος τῆς Γ'
 Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γράφων πρὸς τοὺς
 Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Κωνσταντινου-
 πόλεως, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποτειχισθῆ ἐκ τοῦ
 αἰρετικοῦ Πατριάρχου τῆς πόλεως ταύτης Νε-
 στορίου, προτρέπει τούτους νὰ συνεχίσωσι τὴν
 πρὸς αὐτὸν ἀκοινωνήσιαν τῆς ἀποτειχίσεως,
 λέγων: «Ἀσπίλους καὶ ἁμόμους
 ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινω-

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

*«Εἰ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην
 τὴν διδαχὴν (τὴν ὀρθόδοξον) οὐ φέρει,
 μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν καὶ χαι-
 ρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ
 χαιρεῖν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ
 τοῖς πονηροῖς».*

(Β' Ἰωάν. α', 10-11).

νοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νε-
 στορίῳ), μήτε μὴν (βεβαίως) ὡς
 διδασκάλῳ προσέχο-
 ντες, εἰ μένει λύκος ἀντι-
 ποιμένος»⁹⁵. Ἀπεκάλυψε δὲ ὁ
 μέγας οὗτος ἅγιος πατὴρ καὶ
 ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας
 τὸν Νεστόριον καὶ προβατό-
 σχημον λύκον, ὡς συνομολο-
 γοῦντα μὲν μετὰ τῶν Ἁγίων
 Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν
 Συνόδων τὸ Σύμβολον τῆς Πί-
 στεως κατὰ γράμμα, ἀλλὰ νο-
 οῦντα τοῦτο αἰρετικῶς. Διὸ
 ἔγραφε πρὸς αὐτόν: «Οὐκ
 ἀρκέσει δὲ τῇ σῆ εὐλαβείᾳ τὸ
 συνομολογῆσαι μόνον τὸ τῆς
 Πίστεως Σύμβολον... Νενόη-
 κας γὰρ καὶ ἠρμήνευσας οὐκ
 ὀρθῶς αὐτό, διεστραμμένως
 δὲ μᾶλλον, καὶ ὁμολογῆς τῇ
 φωνῇ τὴν λέξιν»⁹⁶! Λοιπόν, θε-
 ωροῦντες τοὺς αἰρετικούς «ὡς
 τῆς ἀληθείας ἐχθρούς», «φεύ-
 γωμεν (ἅς φεύγωμεν) αὐτῶν
 τὰς ὀλεθρίους καινοφωνίας
 (κακοδοξίας). Καὶ ἐπώμεθα

(ἅς ἀκολουθῶμεν) μᾶλλον (ισχυρότερον), ταῖς
 δόξαις (ἀληθείαις) τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῇ
 Παραδόσει τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Εὐαγ-
 γελιστῶν»⁹⁴, ἵνα παραμένωμεν ἡνωμένοι μετ'
 αὐτῶν ἐν πίστει, συνεπῶς καὶ μετὰ τῆς Ὀρθο-
 δοξίας, ἥτοι τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ
 Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ
 Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου παραγγέλλει
 λέγων, «ἀποστρέφεσθε πάσας τὰς αἰρέσεις, ὡς
 θηρία μετὰ ἰοῦ (δηλητηρίου) θανασίμου»⁹⁵, συ-
 νεπῶς καὶ τοὺς αἰρετικούς. Τούτους, λέγει καὶ ὁ
 Μιχαὴλ Μοναχὸς ὁ Στουδίτης, καλῶς τις τῶν
 πρὸ ἡμῶν κατέκρινε «θηρία τοὺς αἰρετικούς
 καλέσας ἀνθρωπόμορφα, καὶ τοὺς τε λόγους
 αὐτῶν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα (τὰ ἔργα) φθαρτικά
 ἀνεπιπλάν (ἀνακηρύξας) καὶ ὀλέθρια»⁹⁶. Τούτους

89. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 63, 232.

90. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 63, 231.

91. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 48, 742.

92. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 4, 1096.

93. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 4, 1072.

94. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 5, 408.

95. Ἐπιφάνιου Κύπρου, PG. 41, 108.

96. Μιχαὴλ Μοναχοῦ, PG. 99, 180-181.

«ἐκκλίνειν (νὰ ἀποφεύγωμεν) δέον ὅτι μάλιστα (κατὰ τὸ δυνατόν περισσότερον), καί, εἰ δυνατόν, μηδὲ συναντᾶν. Τούτοις οὖν καὶ τὸ ὀπωσοῦν (κατὰ τινὰ τρόπον) ὀμιλεῖν, οὐ περιττὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀτεχνῶς ἐπιζημίον»⁹⁷! Διὰ τοῦτο μετὰ τέχνης καὶ γνώσεως πορεύεσθε, παραγγέλλει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «ἵνα τὸν

ὄφιν καὶ τοὺς ὄφιοφώνους (αἰρετικούς) φεύγοιτε, ἐφ' οἷς ὠλέοντο (ἐφονεύθησαν πνευματικῶς), ὅτι μάλιστα πλείστοι ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάς»⁹⁷, ὡς, δηλαδή, εἶναι σήμερον οἱ αἰρετικοὶ μονοφυσίται, παπικοί, προτεστάνται καὶ ἄλλοι. Διὸ καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου παραγγέλλει περὶ τῶν παπικῶν, φεύγετε τούτους, «ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφεως»⁹⁸!

Ἄξιοι τιμῆς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως ἐκφέρεται καὶ διὰ τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡς π.χ. περὶ εὐλογίας, «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινές εἰσιν ἀλογαί μᾶλλον, ἢ εὐλογαί»⁹⁹. Τουτέστιν, ἀντιευλογαί, ἦτοι δαιμονικῆς ἐπενεργείας πρόξενοι. Ὡς ἡ χριστιανικὴ εὐλογία εἶναι ἀγιασμός, οὕτως ἡ αἰρετικὴ ἀλογία ἐστὶν ἀντιαγιασμός, ἦτοι δαιμονισμός.

Ἐπίσης, περὶ συμπροσευχῆς, «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνενύχασθαι»¹⁰⁰. Ἐπίσης, περὶ συνορτασμοῦ, «ὅτι οὐ δεῖ παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν τὰ πεμπόμενα ἑορταστικά λαμβάνειν μηδὲ συνορτάζειν αὐτοῖς»¹⁰¹. Ἐπίσης, περὶ λατρείας, «ὅτι οὐ δεῖ παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἄζυμα λαμβάνειν, ἢ κοινοῦν τὰς ἀσεβείας αὐτῶν»¹⁰², ἢ «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθω»¹⁰³. Δηλαδή, «ὁ συνευχόμενος αἰρετικοῖς ἀφορίζεται· καθαιρεῖται δὲ ὁ καὶ κληρικούς τούτους ἡγούμενος»¹⁰⁴, ἦτοι κληρικούς καὶ Ἱερεῖς τούτους φρονῶν καὶ πιστεύων καὶ δεχόμενος, ὡς πρᾶττοι σήμερον οἱ οἰκουμενισταί.

Ὡσαύτως, «Ἐπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον αἰρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;»¹⁰⁵. Δηλαδή, ὁ «βάπτισμα καὶ θυσίαν

αἰρετικῶν δεξάμενος Ἱερεὺς, ἀνίερος», καθ' ὅτι ψευδοβάπτισμα καὶ ψευδοθυσία εἶναι τὸ λεγόμενον βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν ἢ ἡγεομένη θεία εὐχαριστία αὐτῶν! Οἱ ἀνωτέρω Ἱ. Κανόνες καὶ ἄλλοι παρόμοιοι ἀναφέρονται βεβαίως εἰς τὸν διαχωρισμὸν ἐκ τῶν κατακεκοιμένων καὶ ἀνατεθεματισμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικῶν. Ὑπάρχουσιν ὁμοῦ καὶ Ἱ. Κανόνες ἀναφερόμενοι εἰς πίπτοντας εἰς αἵρεσιν Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δέον νὰ διαχωρίζωνται οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἦτοι νὰ ἀποτειχίζωνται πρὸ συνοδικῆς τούτων κατακρίσεως.

Ὁ ΛΑ ἔπ.χ. Ἀποστολικὸς Κανὼν ἐντέλλεται, «εἰ τις Πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγη καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξῃ, μηδὲν κατεγνωκὼς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καθαιρεῖσθω ὡς φίλαρχος· τύραννος γὰρ ἐστίν. Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοί, καὶ ὅσοι ἂν αὐτῷ προσθῶνται· οἱ δὲ λαϊκοὶ ἀφοριζέσθωσαν»¹⁰⁶.

Τῆς κανονικῆς ταύτης ἀπαγορεύσεως τοῦ διαχωρισμοῦ κληρικῶν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, καὶ τῶν κανονικῶν ποινῶν τούτων καὶ τῶν ἀκολουθούτων αὐτοῦ λαϊκῶν, ἐξαιροῦνται οἱ κατεγνωκότες τοῦ Ἐπισκόπου «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ». Ἐνῶ, δηλαδή, «ὁ ἐξ ἀναιτίου σχισθεὶς

97. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1088.

98. Μάρκου Ἐφέσου, Mansi, 31 Β', 1323.

99. ΛΒ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας.

100. ΛΓ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας.

101. ΛΖ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας.

102. ΛΗ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας.

103. ΜΕ' Ἀποστολικὸν Κανόνον.

104. Ἀριστηνοῦ, Σ.Ι.Κ. 2, 60.

105. ΜΣΤ' Ἀποστολικὸν Κανόνον.

106. ΛΑ' Ἀποστολικὸν Κανόνον.

Ἐπισκόπου»¹⁰⁷ κληρικός, ἦτοι ὀρθόδοξου καὶ δικαίου, «ἔξει (θὰ ἔχη) τὸ ἐκπτώτον»¹⁰⁸ ἀπὸ τῆς Ἱεροσολύμων, εἰ δὲ ἐστὶ λαϊκός, ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωρίας, ἀντιθέτως ὁ καταγινώσκων «τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» καὶ διὰ τοῦτο σχισθεὶς ἐξ αὐτοῦ εἶναι ἀθῶος καὶ μένει κανονικῶς ἀτιμώρητος. Τουτέστιν, ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος ἀμαρτάνῃ εἰς τὴν εὐσεβείαν, ἦγουν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἦτοι εἶναι αἰρετικὸς καὶ ἄδικος¹⁰⁸, τότε ὁ ἀποσχίζόμενος ἐξ αὐτοῦ δὲν εἶναι οὔτε φίλαρχος, οὔτε τύραννος, οὔτε παραβάτης τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κανόνος, ἀλλὰ κανονικῶς ἀποτειχίζόμενος Ὁρθόδοξος Χριστιανός, εἴτε κληρικός εἶναι οὗτος, εἴτε λαϊκός.

Οὗτος δὲ ὁ κανονικῶς ἀποτειχίζόμενος κληρικός ἔχει κανονικὸν δικαίωμα, ἵνα «χωρὶς συναγάγη», ἦτοι νὰ ἐκκλησιάσῃ τὸν λαὸν κεχωρισμένως καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ αἰρετικοῦ Ἐπισκόπου, καί, ἐὰν ἐκδιωχθῆ ἔκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ του, δικαιούται ἵνα «θυσιαστήριον ἕτερον πῆξῃ», δηλαδὴ νὰ κτίσῃ «ἄλλην Ἐκκλησίαν»¹⁰⁹, ἦγουν Ναόν, καὶ νὰ «λειτουργῇ εἰς αὐτὴν ξεχωριστά, χωρὶς τὴν ἄδειαν καὶ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου»¹⁰⁹, ἄπερ διὰ τὸν ἀντικανονικῶς σχισθέντα εἶναι παραπτώματα τιμωρούμενα διὰ καθαιρέσεως¹⁰⁹!

Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἅγιος Σωφρόνιος (634 - 638), ἦτοι ὅτι, «εἰ δὲ τινες ἀποσταταίην τινός (Πατριάρχου, Μητροπολίτου κ.λ.π.), οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ Συνόδου ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ ὀρθόδοξοι»¹¹⁰. Πάντα τὰ ἀνωτέρω ὀρίζονται ἐκτενέστερον καὶ σαφέστερον διὰ τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱ. Συνόδου (ΑΒ) τοῦ ἔτους 861.

107. Ἀριστηνοῦ, Σ.Ι.Κ. 2, 42.

108. Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 40.

109. «Πηδάλιον» 1970, σ. 33.

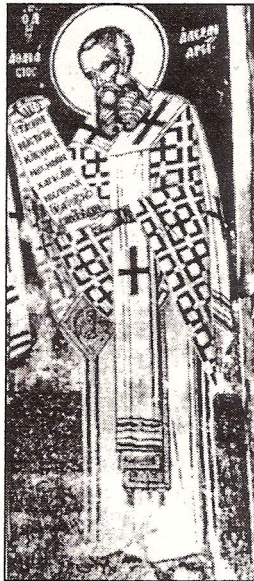
110. Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, PG. 87, Γ', 3369 - 3372.

Ὁ Ἱερὸς οὗτος Κανὼν ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ μέρει, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν δύο ἄλλων τῶν ἀνωτέρω

Ἱ. Κανόνων τῆς αὐτῆς Συνόδου, ἦτοι τοῦ ΙΓ' καὶ ΙΔ', ἀπαγορεύει τὴν διακοπὴν τοῦ μημοσύνου καὶ τῆς κοινωρίας πρὸς τὸν Πατριάρχην «προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων»¹¹¹. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ αὐτοῦ μέρει ἐντέλλεται τὴν ἀποτειχίσιν διὰ λόγους πίστεως, λέγων τὰ ἑξῆς: «Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα, παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου τὴν αἵρεσιν δηλονότι δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι, οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωρίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθόδοξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι»¹¹¹.

Κατὰ τὸν Ἱερὸν τοῦτον Κανόνα, πρόεδρος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀποτειχίσις, εἶναι ὁ κηρύττων «αἵρεσίν τινα» «παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην»¹¹¹, δηλαδὴ, οἰανδήποτε αἵρεσιν, καθ' ὅτι «οὐδέν» ἐστίν, «ὄ μὴ εἰρήκασιν (τὸ ὅποῖον δὲν ἔχουσιν εἶπει) οἱ Πατέρες»¹¹² τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τουτέστιν, εἰ «ὁ Πατριάρχης τυχόν, ἢ ὁ Μητροπολίτης, ἢ ὁ Ἐπίσκοπος αἰρετικὸς εἶη (εἶναι)»¹¹³, κατὰ τὸν ὀρισμὸν «αἰρετικὸς ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αἰρετικῶν ὑπόκειται νόμοις ὁ μικρὸν γοῦν (βεβαίως) ἐκκλίνων τῆς ὀρθόδοξου πίστεως»¹¹⁴. Προσέτι, καὶ ὅταν οὗτος κηρύττῃ «τὴν αἵρεσιν»

ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

«Ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζουσι τὸν λαόν, χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι (νὰ ἐκβάλλονται)».

(ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

111. ΙΕ' Κανόνος ΑΒ Συνόδου.

112. Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, PG. 155, 64.

113. Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 694.

114. Μ. Φωτίου, Σ.Ι.Κ. 1, 261.

«δημοσία» «και γυμνή τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας»¹¹¹ διδάσκων, ἤτοι «ἀνυποστόλως και μετὰ παρηρησίας διδάσκει τὰ αἰρετικά δόγματα»¹¹³, και οὕτω σκανδαλίζει και ἀδικεῖ, ὡς ποιεῖ σήμερα μάλιστα ὁ Βαρθολομαῖος τοῦ Φαναρίου. Ἐν περιπτώσει τοιούτου αἰρετικοῦ προέδρου, οἱ Χριστιανοὶ ἔχουσι κανονικὸν δικαίωμα νὰ ἀποτειχισθῶσι τούτου, «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως» «τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διασελλόντες (διαχωρίζοντες)»¹¹¹, δηλαδή πρὶν οὗτος δικασθῆ και καταδικασθῆ ὑπὸ ὀρθοδόξου Συνόδου ὡς αἰρετικός.

Οἱ οὕτως ἀποτειχισθέντες δὲν παρέβησαν τοὺς Ἱ. Κανόνες, ἀλλὰ ἐτήρησαν Ἱ. Κανόνες θεοφιλῶς. Δὲν ἠθέτησαν τὸν θεῖον νόμον, ἀλλὰ ἐτήρησαν ἀκόμη και τὸν θεῖον νόμον τῆς ἀποτειχίσεως, δι' οὗ διασφύεται ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐν Χριστῷ σωτηρίαν αἰώνιον. Διὸ οὗτοι «τῇ κανονικῇ ἐπιτημῆσει οὐχ ὑπόκεινται»¹¹¹, δηλαδή κανονικῆς «κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται»¹¹³, και οὔτε διώκονται κανονικῶς, οὔτε δικάζονται, οὐδὲ τιμωροῦνται, οὐδὲ προβλέπεται κατ' αὐτῶν ποινὴ παρὰ τοῦ Κανονικοῦ νόμου ρητῆ ἢ κατὰ τὴν κρίσιν ἐκκλησιαστικοῦ δικαστικοῦ ὀργάνου, μηδὲ κατὰ τοὺς ἐν προκειμένῳ ΙΓ', ΙΔ' και ΙΕ' Ἱ. Κανόνες.

Ἀντιθέτως, «οἱ τοιοῦτοι, οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτημῆσει οὐχ ὑπόκεινται» ἢ «οὐχ ὑποκείσονται»¹¹¹ ποτε κανονικῶς, «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ και τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται»¹¹¹! Δηλαδή, «οὐ μόνον κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται διὰ τοῦτο, ἀλλὰ και τιμῆς ὡς ὀρθόδοξοι ἀξιωθήσονται, χωρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς τῶν αἰρετικῶν κοινωνίας· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἀποτειχίζοντες (τὸ γὰρ τείχος τῶν ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτὸς χωρισμὸς ἐστίν)»¹¹³. Ὡς αἱ παλαιαὶ πόλεις ἐτειχίζοντο και, ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς ἐχθρῶν οἱ κάτοικοι καταφεύγοντες εἰς τὴν πόλιν τῶν ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν διὰ τοῦ τείχους, ἀγωνιζόμενοι ἀμυντικῶς και ἐπιθετικῶς μέχρι τῆς νίκης, οὕτω

και ἐν προκειμένῳ. Οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀποτειχίζονται, ἤγουν διαχωρίζονται, ἀπὸ τῶν οἰωνόηποτε αἰρετικῶν, ἀγωνιζόμενοι «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»¹¹⁵ μέχρις ἥτης τῆς αἰρέσεως και ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Διὸ διὰ τὴν σωτήριον ταύτην ἀποτειχίσιν και νίκην τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας τῆς πίστεως ἐπαινοῦνται και τιμῶνται ὡς ἀληθινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς μαρτυρεῖ και τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀποτειχιζόμενοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐκ τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου ἢ ἐπισκόπων τιμῶνται κανονικῶς ὡς ἀληθινοὶ Ὁρθόδοξοι, και ἐπειδὴ χωριζόμενοι ἐξ αὐτῶν δὲν κατεφρόνησαν ἀληθινῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ψευδῶν. «Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν (κατεφρόνησαν)»¹¹¹, ὡς ἔδει (ἔπρεπε).

Διὸτι Ἐπίσκοπος μὴ ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς θείας ἀληθείας, ὡς ἔχει χρέος¹¹⁶, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κηρύσσει αἵρεσιν, οὗτος πίπτει εἰς θέσιν «ψευδεπισκόπου και ψευδοδιδασκάλου»¹¹³, και διὰ τοῦτο ψευδεπίσκοπος και ψευδοδιδάσκαλος εἶναι και λέγεται ὑπὸ τῆς θείας ἀληθείας. Διὸ ὡς τοιοῦτος ἐπιβάλλεται νὰ ὁμολογῆται και νὰ ἀντιμετωπιζῆται ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἵνα οὗτοι ἀληθεύωσι και παραμένωσιν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, και μὴ συναπέρχωνται ἐκτὸς ταύτης μετὰ τοῦ ψευδεπισκόπου τῶν, ἔστω και ἂν οὗτος παραμένη εἰσέτι εἰς ἐκκλησιαστικὴν θέσιν μέχρι τῆς ἐπιβαλλομένης ἐκβολῆς του διὰ κανονικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου. Διὸτι οἱ κηρύσσοντες αἵρεσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποσχίζονται ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας και λογίζονται, ὄχι μόνον αἰρετικοί, ἀλλὰ και σχισματικοί, ἤτοι «σχισματοαιρετικοί»¹¹⁷, σχίζοντες τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Κυρίου, ὅπερ οὐδὲ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπετόλμησαν, καθ' ὅτι τοῦτον «τὸν χιτῶνα» «οὐκ ἐτόλμησαν οἱ λησταὶ διαρῆξαι»¹¹⁸!

Ἀντιθέτως, οἱ ἀποτειχιζόμενοι πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, «οὐ σχισματι

115. Α' Τιμοθ. στ' 12.

116. Θείας Λειτουργίας.

117. «Πηδάλιον» 1970, σ. 589, και «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Ε' 292-295.

118. Ἰωάννου Χρυσόστομου, PG. 48, 863.

τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον», διὰ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πρὸς τὸν κηρύσσοντα αἵρεσιν Ἐπισκοπον καὶ τοῦ χωρισμοῦ των ἐξ αὐτοῦ, καταγινώσκοντες τοῦτον «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ»¹¹⁹. Δηλαδή, οὗτοι οὐ «σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν»¹¹³, καθ' ὅτι οὔτε ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπέκόπησαν δι' αἰρέσεώς τινος, οὔδ' ἐξ ἀληθινοῦ Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου διεχωρίσθησαν, ἀλλὰ ἐκ «ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου»¹¹³, φευκτέου ὡς «ἀπὸ ὄφραως»¹²⁰, καὶ ἐκβλητέου ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὄντος λύκου, καὶ οὐχὶ ποιμένος.

Ἀποτεριχθέντες οἱ πῖστοι Ὁρθόδοξοι ἐκ τοῦ ἀσεβοῦς ψευδεπισκόπου, ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς τούτου ἀσεβείας ἀπεσχίσθησαν καὶ ἐνέμειναν σταθερῶς ἠνωμένοι πρὸς τὴν εὐσέβειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἦτοι τὴν Ἐκκλη-

σίαν. «Τῆς γὰρ αἰρέσεως ἀποσχιζόμενοι, τῇ εὐσεβείᾳ διὰ παντὸς ἐνραπτόμεθα (ἐνούμεθα ἀσφαλῶς)», ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης¹²¹, καὶ οὕτω θεραπεύονται τὰ σχίσματα καὶ οἱ μερισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Διότι «τότε ἄρρηκτον» εἶναι δυνατόν νὰ βλέπωμεν «τὸν τῆς Ἐκκλησίας χιτῶνα, ὅταν ἀπορραγῇ τῆς πρὸς τὴν αἵρεσιν κοινωνίας»¹²¹ διὰ τῆς ἀποτεριχίσεως. Διὸ ὁ θεὸς Κανὼν τῆς Ἐκκλησίας λέγει ὅτι οἱ ἀποτεριχίζόμενοι ὡς ἀνωτέρω, «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι (νὰ σώσωσι)»¹¹¹. Δηλαδή, «οὐδὲ σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλὰ μᾶλλον σχι-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐὰν ὁ πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος κ.λπ. εἶναι «πονηρός» «πίστεως ἕνεκεν (ἦτοι αἰρετικός), φεύγει αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν (κατελθών)».

(P.G. 63, 231).

μάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπήλλαξαν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς»¹¹³, ἦτοι κατὰ δύναμιν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ!

Οἱ ἄρρηταὶ τοῦ θεοῦ νόμου τῆς ἀποτεριχίσεως

Τὸν ἐνωτικὸν καὶ σωτήριον τοῦτον θεῖον νόμον τῆς ἀποτεριχίσεως ἄρνοῦνται οἱ αἰρετικοί, ἀποδεικνύοντες καὶ οὕτως, ὅτι οὐχ ἅπαντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας δέχονται οὗτοι, ἀλλὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν νομιζόμενα συμφέροντα διὰ τὴν αἰρετικὴν πλάνην των ἐν πνεύματι ἀμετανοήτου πτώσεως καὶ ἐκστροφῆς, κατὰ τὸ «ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος»¹²²! Ἄρνοῦνται δὲ τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀποτεριχίσεως μάλιστα οἱ παπικοί, οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ παλαιότεροι αἰρετικοί.

Ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ ἔχει καταργῆσει τὸν νόμον περὶ ἀποτεριχίσεως ἀπὸ αἰῶνων, χάριν ἐπι-

βολῆς τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα Ρώμης καὶ τῆς ἀναντιρρήτου παπικῆς ὑποταγῆς τῶν ὁπαδῶν τῆς αἰρέσεως ταύτης εἰς τὸν ἀντίχριστον αἰρεσιάρχην των. Ἐπεδίωξε δὲ οὗτος νὰ ἐπιβάλη τὴν δυσσεβῆ ἄρνησιν τῆς ἀποτεριχίσεως καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολὴν διὰ τῆς παποφίλου ψευδοσυνόδου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 869¹²³, ἀλλ' ἀντεκρούσθη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αἱ ἀντιαποτεριχιστικαὶ κακοδοξίαι τοῦ Παπισμοῦ ἀνεπτύχθησαν καὶ διευτυπώθησαν καὶ διὰ τῶν δύο βατικανείων λεγομένων ψευδοσυνόδων του, ἦτοι τῆς Α' τοῦ ἔτους 1870 καὶ τῆς Β' τῶν ἐτῶν 1959 - 1965¹²⁴. Αἱ ἀντικανονικαὶ αὗται κακοδοξίαι τῆς πα-

119. ΛΑ' Ἀποστολικὸν Κανόνος.

120. Μάρκου Ἐφέσου, Mansi, 31 Β', 1323.

121. Γρηγορίου Νύσσης, P.G. 44, 725.

122. Τίτ. γ', 11.

123. Β. Κ. Στεφανίδου, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία», Ἀθῆναι 1970, σ. 356.

124. Σ. Σ. Μπιλάλη, «Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός», Ἀθῆναι 1969, τ. Α', σ. 304 - 305.

πικῆς αἵρέσεως ἐξεδόθησαν τὸ ἔτος 1983 εἰς παπικούς κανόνες διὰ τοῦ Κώδικος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ Παπισμοῦ. Ἐν αὐτῷ διὰ τοῦ 1364 ψευδοκανόνος ὀρίζεται, ὅτι αἵρεσις εἶναι δῆθεν, ὅχι ἡ παρέκκλισις ἐκ τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἀλλὰ τὸ μὴ πιστεῦν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ αἵρεσιάρχου Πάπα ὀριζόμενα καὶ διδασκόμενα!!! Ἀποστασία δὲ σημαίνει ἡ ἐγκατάλειψις τῆς παπικῆς αἵρέσεως!!! Καὶ σχίσμα ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τὸν ἀντίχριστον αἵρεσιάρχη Πάπαν¹²⁵!!! Οἱ δὲ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ ἀπανθρώπους ταύτας ψευδοδιατάξεις καθυβρίζονται ὑπὸ τῆς αἵρέσεως ταύτης ὡς ἀνυπάκουοι, ἀπείθαρχοι, ἀνάρτατοι, ἀποστάται, σχισματικοί, αἵρετικοί κ.λ.π. Διὰ τοῦτο ὁ Παπισμὸς κακολογεῖ τοὺς Ὁρθόδοξους ὡς σχισματικούς!!!

Τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἀποτειχίσεως μάλιστα ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων προερχόμενοι οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου ἀσεβοῦσι πρὸς τοὺς θεῖους Ἱ. Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ὑβρίζουσιν ἀλητηρίως. Τοὺς ἀπεκάλεσαν οἱ δυσσεβεῖς «ἀνθρωπίνους ἐπινοήσεις», «ἐντάλματα ἀνθρώπων» καὶ «σχήματα ἀνοησιῶν καὶ μίσους»¹²⁶!!! Ὁ δὲ παποοικουμενιστὴς Βαρθολομαῖος τοῦ Φαναρίου ἐξύβρισε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς θείας ἀποτειχίσεως, ἀποκαλέσας τούτους... «τείχη τοῦ αἵχου»¹²⁷!!! Καὶ ταῦτα, διὰ νὰ καταντήσωσιν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εὐκολοὺς λεία τῶν λύκων τῆς παπικῆς Ρώμης καὶ πασῶν τῶν αἵρέσεων τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πρὸς «κόλασιν αἰώνιον»¹²⁸! Διὰ τοῦτο οἱ ἀληθῶς παποοικουμενισταὶ οὗτοι λέγουσι τοὺς ἀκαινοτομήτους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τῆς κανονικῆς καὶ θείας ἀποτειχίσεως «σχισματικούς»¹²⁹, ὡς καὶ οἱ παπικοί, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι καὶ σχισματικοὶ καὶ αἵρετικοί, ἥτοι σχισματοαἵρετικοί¹¹⁷!

Ἡ ἄρνησις τοῦ θείου νόμου τῆς ἀποτειχίσεως ἀπαντᾶται καὶ εἰς παλαιότερους αἵρετικούς, ἢ

καὶ σφάλοντας ἐν τούτῳ. Ὁ φανατικὸς π.χ. αἵρεσιάρχης τῆς μεγάλης καὶ ἀντιχριστοῦ αἵρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ Σεβήρος, ὅτε ἀνερχιχῆθη διὰ τῆς μονοφυσιτικῆς τότε πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας (512 - 518), ἐξεδηλώθη καὶ ὡς ἐχθρὸς τῆς κανονικῆς ἀποτειχίσεως. Οὗτος, ἐπιχειρῶν νὰ ἐπιβάλη τὴν μονοφυσιτικὴν του αἵρεσιν καὶ ἐαυτὸν βιαίως, ἐδίωκε τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ δὲ ἐκ τούτων ἀντιτιθέμενοι πρὸς αὐτὸν Ἐπίσκοποι ἐκηρύσσοντο **σχισματικοί** καὶ ἐξεδιώκοντο¹³⁰! Εἶναι δὲ ἐντυπωσιακόν, ὅτι τὴν αὐτὴν τακτικὴν ἀκολοθεῖ σήμερον καὶ ὁ παναιρετικὸς Βαρθολομαῖος τοῦ Φαναρίου μετὰ τῶν ὁμοφρόνων του, οἱ ὅποιοι, σημειωθῆτω, ἠσπᾶσθησαν καὶ τὴν μονοφυσιτικὴν αἵρεσιν, καὶ ὑπερασπίζονται τὸν κατακερμιμένον καὶ ἀνατεθεματισμένον αἵρεσιάρχη Σεβήρον, διατεινόμενοι ψευδῶς ὅτι οὗτος ἦτο δῆθεν ὀρθόδοξος¹³¹!

Τὴν ὕβριν ταύτην τῶν αἵρετικῶν καὶ παναιρετικῶν κατὰ τῶν κανονικῶς ἀποτειχιζομένων πιστῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀντικρούει ἡ Ἐκκλησία καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, λέγοντος: «Οὐκ ἐσμεν ἀποσχισταί... τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας· μήποτε τοῦτο πάθουμεν. Ἄλλ' εἰ καὶ ἄλλως ἐν πολλοῖς ἁμαρτήμασιν ὑπάρχουμεν, πλὴν ὀρθόδοξοι καὶ τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας τρόφιμοι, πᾶσαν αἵρεσιν ἀποβαλλόμενοι, καὶ πᾶσαν καθολικὴν καὶ τοπικὴν Σύνοδον ἐγκεκριμένην ἀποδεχόμενοι· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐκφωνηθείσας κανονικὰς διατυπώσεις»¹³². Δηλαδή καὶ τοὺς Ἱ. Κανόνες ἅπαντας καὶ τοὺς περὶ ἀποτειχίσεως συμπεριλαμβανομένους, τοὺς ὁποίους καὶ τηροῦμεν θεαρέστως, ἔστω καὶ βλασφημούμενοι ὑπὸ τῶν ὄντως σχισματικῶν αἵρετικῶν. Διότι τὸ «ταράττειν» τὴν Ἐκκλησίαν «καὶ ἀποσχίζειν ἀπ' αὐτῆς» «ἐκείνων ἐστίν, ὧν ἡ πίστις καὶ τὸ ἐνδιάστροφον ἔχει, καὶ ὁ βίος τὸ ἀκανόνιστον καὶ ἄθεσμον»¹³³. Δηλαδή, τῶν αἵρετικῶν καὶ ἀδίκων, ἧγουν σκανδαλιζόντων αἵρετικῶν,

125. Παπικοῦ Κώδικος Δικαίου τοῦ 1983.

126. Παρὰ Κ. Μουρατίδη, οἱ Ἱ. Κανόνες «Στύλος καὶ Ἐδραῖωμα» τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήναι 1972, σ. 6.

127. «Ἐπίσκεψις», 15.7.1989, καὶ «Φιλήματα Ἰουδα» 1993, σ. 203.

128. Ματθ. κε', 46.

129. «Συνάξεως» Φαναρίου 15.3.1992.

130. Α. Δ. Δελήμπαση, «Ἡ Αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ», Ἀθήναι 1994, σ. 65.

131. Τοῦ αὐτοῦ, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 70, 141, 151, 157, 161 ἐξ., 230.

132. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 989.

133. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 997.

μάλιστα δὲ τῶν σημερινῶν παναιρετικῶν καὶ καταπατητῶν τῶν Ἱ. Κανόνων οἰκουμενιστῶν

τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. Διὸ οἱ τοιοῦτοι οὐδὲ τοῦ Ἱ. Κανόνος ἀκούουσι λέγοντος, ὅτι οἱ κανονικῶς ἀποτειχίζμενοι, «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον»¹³¹!

Εἶναι δὲ ὁ θεῖος νόμος τῆς ἀποτειχίσεως, οὐχὶ δυνητικός, ἀλλὰ ἐπιτακτικός. Διὸ ὁ Κύριος λέγει, «προσέχετε»¹³⁴, καὶ οὐχὶ δύνασθε νὰ προσέχητε. Καὶ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ἀνάθεμα ἔστω»¹³⁵. Καὶ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, «καὶ χαιρεῖν αὐτῶ μὴ λέγετε»¹³⁶. Καὶ διὰ Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, «κωφώθητε οὖν»¹³⁷. Καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «φεύγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι»¹³⁸, καὶ τὰ διὰ τῶν ἄλλων

Ἁγίων Πατέρων καὶ Ὁρθοδόξων Συνόδων ὁμοίως.

ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

«Αἰρετικός ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αἰρετικῶν ὑπόκειται νόμοις ὁ μικρὸν γούν (βεβαίως) ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως».

(Σ.Ι.Κ. 1, 261).

Ἐπιτακτικός μὲν εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀποτειχίσεως κατ' ἀκριβείαν, ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν, εἰς τινὰς περιπτώσεις «διὰ τὴν ἀναγκάζουσαν χρεΐαν»¹³⁹, καὶ ἀναβλητικῆς ἐφαρμογῆς «πρὸς καιρὸν»¹⁴⁰, ἄνευ ὅμως οὐδεμιᾶς ἀποδοχῆς καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τὴν αἰρετικὴν διδασχὴν, ὅπερ παρανομία καὶ ψευδοοικονομία ἐστὶ, δηλαδὴ «τοῦ Σατανᾶ οἰκονομία»¹⁴¹. «Οἰκονομητέον γὰρ ἔνθα μὴ παρανομητέον», λέγει Κύριος διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου¹⁴². Διότι ἐν τοῖς θεοῖς δόγμασι τῆς πίστεως δὲν χωρεῖ οἰκονομία καὶ μεσότης¹⁴³, ὁ δὲ ἐν αὐτοῖς οἰκονομῶν, αἰρετικός εἶναι καὶ λέγεται, καὶ ὡς αἰρετικός ἀντιμετωπίζεται, ἦτοι ἀντιαιρετικῶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἡ ἀποτειχίσις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος. Συνίσταται δὲ ὁ ἀγὼν οὗτος ἀπὸ «τὴν καλὴν ὁμολογίαν»¹⁴⁴ τοῦ ἀγῶνος τῆς πατροπαραδότου πίστεως¹⁴⁴ κατὰ τῶν αἰρέσεων καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος λέγεται καὶ «ἔνστασις»¹⁴⁵, ἡ ἀγὼν «τῆς ὀρθοδόξου καὶ θεαρέστου ἐνστάσεως»¹⁴⁶ τῆς πίστεως· «ὁμολογητῆς γὰρ πᾶς ὁ ἐνιστάμενος»¹⁴⁷ κατὰ αἰρέσεις.

Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ὅτε ὁ Χριστιανὸς ὠμολόγησεν ὅτι ἀποτάσσεται τὸν Σατανᾶν καὶ συντάσσεται τῷ Χριστῷ, πιστεύων αὐτῷ κατὰ τὸ «Σύμβολον τῆς Πίστεως», ὀφείλει οὗτος «διὰ

παντὸς ἐμμένειν τῇ ὁμολογίᾳ»¹⁴⁸ ταύτῃ «δι' ἀγῶνος σφοδροῦ καὶ μυρίων ἰδρώτων»¹⁴⁸ «ἄχρι θανάτου»¹⁴⁹, μάλιστα ὅταν κηρύσσῃται αἵρεσις. Διότι «καιρὸς τοῦ λαλεῖν, ἀλλ' οὐ τοῦ σιγᾶν ἐστὶ τῷ ὀπωσοῦν (καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον) δυναμένῳ, ἐπειδὴν (ὅταν) τις αἵρεσις ἐνίσταται (ἀντιλέγει καὶ ἐναντιοῦται), καθυλακτοῦσα (γυγιζουσα ἀναιδῶς κατὰ) τῆς ἀληθείας» τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ πτοοῦσα τὰς ἀστηρίκτους ψυχὰς «διὰ τῆς κενοφωνίας (κακοδοξίας)»¹⁵⁰. Καί, ναι μὲν, «μὴ πάντες διδάσκαλοι»¹⁵¹ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καθ' ὅτι τὸ διδάσκειν ἀληθῶς καὶ ἀπταιστος ἀπαιτεῖ μελέτην καὶ ἐπίγνωσιν τῆς πατερικῆς θείας ἀληθείας καὶ διδα-

134. Ματθ. ζ', 15.

135. Γαλάτ. α', 8, 9.

136. Β' Ἰωάν., 10.

137. Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 273.

138. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΡΓ, 63, 231.

139. Κανὸνος Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως, Σ.Ι.Κ. 4, 431 γ'.

140. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 1088.

141. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 1025.

142. «Πηδάλιον» 1970, σ. 56.

143. Μάρκου Ἐφέσου, Mansi, 31 Β', 1319 - 1323.

144. Α' Τιμοθ. στ', 12.

145. Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 55, 317.

146. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 1045.

147. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 1177.

148. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΡΓ, 62, 594.

149. Ἀποκαλ. β', 10-11.

150. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 328 - 329.

151. Α' Κορινθ. ιβ' 29.

152. Ἰακώβ. γ' 1.

πτικόν χάρισμα, διό και λέγει ἡ ἐντολή, «μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε»¹⁵², ἀλλὰ ὁμολογῆται δέον νὰ εἶναι πάντες οἱ βαπτισθέντες Χριστιανοί, κατὰ δύναμιν.

Δηλαδή, οἱ μὲν ἰδίως ἀληθινοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὀλίγοι, ὁμολογῆται δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἰρέσεως ὀφείλουσι νὰ εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοί, αὐτεπαγγέλτως και κατὰ δύναμιν, μέχρι και διὰ διδακτικῶν ἀντιαιρετικῶν λόγων κατὰ τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου, «πᾶς φιλόθεος ἄνθρωπος πρὸς διδασκαλίαν αὐτεπαγγέλτως», ὡν ἐκ «τῶν διδάσκειν τι χρήσιμον δυναμένων»¹⁵³. Ὅχι μόνον ὁ Ἐπίσκοπος και ὁ κληρικός, ἀλλὰ και ὁ μοναχὸς και ὁ λαϊκὸς και ὁ οἰασδήποτε τάξεως και θέσεως Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Διὸ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει λέγων, «ταῦτα και λαϊκοῖς νομοθετῶ, ταῦτα και πρεσβυτέρους ἐντέλλομαι, ταῦτα και τοῖς ἄρχειν πεπιστευμένοις», ἥτοι εἰς τοὺς πολιτικούς ἄρχοντας. Ποῖα; «Βοηθήσατε τῷ λόγῳ πάντες, ὅσοις τὸ δύνασθαι βοηθεῖν ἐκ Θεοῦ»¹⁵⁴ ἐδόθη. Και ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης γράφει: «Ὅτε περὶ πίστεως ὁ λόγος, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἐγὼ τίς εἰμι; Ἰερεὺς; Ἄλλ' οὐδαμοῦ. Ἄρχων; Και οὐδ' οὕτως. Στρατιώτης; Και ποῦ; Γεωργός; Και οὐδ' αὐτὸ τοῦτο. Πένης;»; «Οὐά, οἱ λίθοι κεκράξουσι, και σὺ σιωπηλὸς και ἄφροντις;»¹⁵⁵. Διότι «και αὐτὸς ὁ πένης πάσης ἀπολογίας ἐστέρηται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, μὴ τανῦν (τώρα) λαλῶν, ὡς κριθησόμενος και διὰ τοῦτο μόνον»¹⁵⁶. «Ἄλαίε οὖν, κύριέ μου, ἄλαίε»¹⁵⁷, και μὴ σιωπά. Ἄλλὰ και ὁ μοναχός, τοῦ ὁποίου κύριον ἔργον εἶναι «μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ εὐαγγέλιον»¹⁵⁸. «Ἄλλὰ και ὁ «μαθητοῦ τάξιν ἐπέχων» «χρεωστὴ παρησιαῖζεσθαι τὴν ἀλήθειαν και ἐλευθεροστομεῖν»¹⁵⁹. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔχομεν και νήπια Ὁμολογητὰς και Μάρτυρας, ὡς π.χ. τὸν Ἅγιον Κήρυκον.

Μόνη ὀρθὴ και θεία στάσις τοῦ πιστοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ πρὸς τὴν διδαχὴν

οἰασδήποτε αἰρέσεως εἶναι ἡ ἀπορριπτικὴ, κατὰ τὸ «ἀποτάσσομαι» «τῷ Σατανᾷ» τῆς ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος του, και οὐδέποτε συγκαταβατικὴ και οἰκονομικὴ, ὅπερ ἔστιν αἰρετικὴ πᾶσις. Διὸ ὁ πιστὸς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἀναθεματίζει «πᾶσαν αἵρεσιν»¹⁵⁷ καθήκοντως και ἀδιστακτως, ἔστω και ἂν αὐτὴ συνίσταται εἰς ἀπόκλισην ἐκ «τῆς ὀρθόδοξου πίστεως» και κατὰ τι «μικρόν»¹⁵⁸. Ἀντιμετωπίζων δὲ τὴν αἵρεσιν, δὲν ἀπολογεῖται, ἀλλὰ πολεμεῖ ταύτην πατερικῶς και θεαρέστως. Πρὸς τοὺς γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ἀπολογουῖμαι», «πρὸς δὲ τοὺς φιλονεικούντας» αἰρετικούς «παρησιαίζομαι» πολεμῶν «τοῖς κατ' αὐτῶν ἐλέγχους»¹⁵⁹, ἥτοι διὰ τῶν κατ' αὐτῶν ἐλέγχων, βάσει τῶν Ἁγίων Γραφῶν και Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὐδὲ νοθετεῖ τὸν αἰρετικὸν ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός, εἰ μὴ εἰς περιπτωσιν ἀγνώστου εἰσέτι τῆς ἀμετανοήτου πτώσεώς του. Ἄλλὰ και τότε μέχρι μῆς και δευτέρας νοθεσίας, κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν θεῖαν ἐντολήν, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν και δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος και ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος»¹⁶⁰. Μετὰ τοῦτο ἰσχύει «τὸ μηδὲ μέχρι λόγου κοινωνεῖν τινι τῶν παραχαρασσόντων τὴν ἀλήθειαν»¹⁶¹, κατὰ τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου, «μετὰ τῶν οἰκειῶν τῆς πίστεως εἰρηνεύειν, αἰρετικὸν ἄνθρωπον ἀποστρέφεισθαι»¹⁶² και πολεμεῖν ἐν πίστει. Ὅχι ὁμως διαλεκτικῶς¹⁶³, ὡς οἱ παπικοὶ¹⁶⁴, ἀλλὰ πολεμικῶς διὰ ὁμολογιακῶν γραφικῶν και πατερικῶν ἀποδείξεων, και ἀποστοματικῶς.

«Ἄγωνος οὖν χρεία», τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος, «μεγάλου και τούτου νομίμου»¹⁶⁵, ἥτοι κατὰ τὸν θεῖον νόμον περὶ ἀντιαιρετικῶν ἀγῶνος και τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, μάλιστα σήμερον κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀντιαιρετικῶς δὲ ἀγῶνος μεγάλου σημαί-

153. Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 55, 354.

154. Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ, 36, 308.

155. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 99, 1321.

156. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ, 1049, 1120.

157. Α' Κανὸνος Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

158. Μ. Φωτίου, Σ. Ι. Κ. Ι, 261.

159. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 50.

160. Τίτ. γ', 10-11.

161. Εἰρηναίου Λουγδούνου, ΒΕΠΕΣ, 5, 144.

162. Μ. Βασιλείου, ΡΓ, 31, 649.

163. Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ, 36, 24.

164. Πρακτικῶν ψευδοσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας, Mansi, 31 Α', 688, 969.

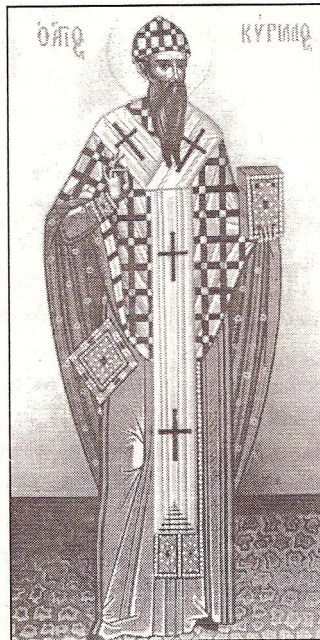
165. Μ. Βασιλείου, ΡΓ, 31, 1540.

νει ἀγῶνος Ἰσου πρὸς τὸν θεομίσητον ἀγῶνα τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας αἰρετικῶν. Διὸ λέγει πάλιν ὁ Μ. Βασίλειος, «εἰ μὴ τὸν ἴσον ἡμεῖς ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀναλάβοιμεν, ὅποσον ἔχουσιν οἱ ἀντικείμενοι τῇ ὑγιαίνουσῃ διδασκαλίᾳ» τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, «οὐδὲν τὸ κωλύον» νὰ παρασυρθῇ ἡ ἀλήθεια «ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν»¹⁶⁶ ταύτης αἰρετικῶν καὶ νὰ καταλυθῇ ἡ ἐνότις τῆς πίστεως, ἥτις εἶναι ἡ ἐνότις τῶν Ἐκκλησιῶν¹⁶⁷. Διὸ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφει ἀγωνιστικῶς λέγων, «οὐ γὰρ μὴ δώσω ὑπνον, κατὰ τὸ γεγραμμένον, τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάρους μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ ἀγωνίσωμαι τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων σωτηρίας ἀγῶνα»¹⁶⁸ πρὸς τὴν αἵρεσιν καὶ τοὺς «τῆς ἀληθείας ἐχθροὺς»¹⁶⁹ αἰρετικούς, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίου Ὁρθοδόξιας. «Ὁ γὰρ τῆς εἰς τὸν Χριστὸν ἀγάπης οὐκ ἔχων κόρον, οὐδὲ τῆς πρὸς τοὺς μισοῦντας αὐτὸν μάχης λήψεται κόρον ποτέ», τονίζει Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος¹⁷⁰, ὅστις Χριστὸς εἶναι «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»¹⁷¹ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐνθουσιῶν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, λέγει θεοφρόνως: «Ἐκ πολέμου χθὲς ἐπανήλθομεν, ἐκ πολέμου καὶ μάχης αἰρετικῆς, ἡμαγμένα (αἵματωμένα) τὰ ὄπλα ἔχοντες, τὸ ξίφος τοῦ λόγου πεφοινιγμένον (κοκκινισμένον ἀπὸ αἵματα), οὐ σώματα καταβαλόντες, ἀλλὰ λογισμοὺς ἀνελόντες (ἀνατρέψαντες καὶ φονεύσαντες) καὶ

“πᾶν ὑψωμα ἐπαιρόμενον (ἀλαζονεύομενον) κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ”¹⁷². Διότι «οὐ δεῖ (δὲν πρέπει) ἑτεροδιδασκαλοῦντων (αἰρε-

ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ἀσπίλους καὶ ἀμόμους ἐαυτοὺς τηρήσατε, μὴτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριον), μὴτε μὴν (βεβαίως) ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λόγος ἀντι ποιμένους»

(Μ. 4, 1096).

στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας»¹⁷³, μὴ δυναμένη «βαστάσαι κακούς»¹⁷⁴, ὡς εἶναι μάλιστα οἱ ἀμετανόητοι αἰρετικοὶ καὶ ὀπαδοὶ καὶ ὑπήκοοι τοῦ Διαβόλου!

Ὁ ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν τῆς Ὁρθοδόξιας διεξάγεται διὰ τῆς καλῆς ὁμολογίας «τῆς πίστεως»¹⁴⁴ καὶ τῆς ἀποτειχίσεως, ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ

166. Μ. Βασιλείου, PG. 32, 421.

167. Ἐφεσ. δ', 13.

168. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 4, 1008.

169. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 5, 408.

170. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 915.

171. Ἰωάν. ιδ', 6.

172. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 767, καὶ Β' Κορινθ.

ι', 5.

173. Μ. Βασιλείου, PG. 31, 760.

174. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 696.

175. Μ. Βασιλείου, PG. 32, 421.

176. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 784.

177. Λουκ. η', 8.

178. Α' Τιμοθ. γ', 15.

179. Ἀποκαλ. β', 2.

μέχρι τῆς ἥττης τῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ ταύτης καὶ τῶν ἀμετανοήτων ὁπαδῶν τῆς αἰρετικῶν καὶ δι' Ὁρθοδόξου ἀντιαιρετικῆς Συνόδου. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπιδίωξιν τοῦ καλοῦ τούτου ἀγῶνος, καὶ οὕτω συνεκροτήθησαν καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὕτως, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, κατόπιν λαμπροῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος, ἐπιλέγει: «Ἄλλ' ἢ μὲν πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἡμῖν μάχη τέλος ἔχει, καὶ τὸ τρόπαιον ἐστήσαμεν καὶ τὴν νίκην λαμπρὰν ἠράμεθα (ἐκερδίσαμεν)»¹⁸⁰. Ὁ δὲ Ἅγιος Δαλμάτιος ἐπαινεῖται ὑπὸ τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπειδὴ ἤρχισε καὶ ὀλοκλήρωσε τὸν ἀντιαιρετικὸν αὐτοῦ ἀγῶνα κατὰ τοῦ αἰρεσιάρχου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου (428 - 431) καὶ τῆς ὁμώνυμου αἰρέσεώς του Νεστοριανισμοῦ, βοηθήσας καὶ αὐτὴν τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Διότι, καὶ πρὶν μεταβῆ ὁ Νεστόριος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς Πατριάρχης, ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς τὸ αἰρετικὸν τούτου φρόνημα εἰς τὸν

Ἅγιον, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πρὸς ὅλους τοὺς ἐρχομένους εἰς τὸ κελλίον του: «Προσέχετε ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, ὅτι κακὸν θηρίον ἐπεδήμησεν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ πολλοὺς ἔχει βλάψαι (νὰ βλάψῃ) τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ»¹⁸¹, ἦτοι διὰ τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας του. Καὶ ὅτε ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος Ἐφέσου (431) εἶχεν ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν νεστοριανῶν, πρὸς στροφὴν τοῦ Αὐτοκράτορος κατ' αὐτῆς, ὁ Ἅγιος, ἐξελθὼν τοῦ κελλίου του, ὅπου ἦτο ἐγκλειστος «τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ» ἔτη¹⁸², διεκίνησε τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί, ἐπισκεφθεὶς τὸν Αὐτοκράτορα, ἐδίδαξεν «αὐτὸν πάντα τὰ παρακολουθήσαντα καὶ γεγενημένα παρὰ τῆς Ἁγίας Συνόδου περὶ τῆς καθαιρέσεως τοῦ ἀνοσίου Νεστορίου...»¹⁸². Οὕτως, ἡ συκοφαντηθεῖσα ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀνεγνωρίσθη, καὶ ἐπεκράτησεν ἡ εἰρηνόχυτος Ὁρθοδοξία, καὶ ἠττήθη ἡ αἵρεσις καὶ οἱ αἰρετικοί, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰώνιον σωτηρίαν ψυχῶν!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Ἐπ' αὐτοῦ ὁ μέγας Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀπαντᾷ:

Ἐκκλησίαν «ὁ τῶν ὄλων Θεὸς ἀπεφήνατο (ἀπεκάλυψε καὶ εἶπε)»¹⁸³ «τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν»¹⁸³, ὅτε ἐμακάρισε τὸν καλῶς ὁμολογήσαντα Ἀπόστολον Πέτρον, εἰπὼν, «... ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν»¹⁸⁴, «τουτέστι τῇ πίστει τῆς ὁμολογίας»¹⁸⁵. Θεμέλιος δὲ πέτρα «ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός»¹⁸⁶, ὁ ὁμολογούμενος ὡς «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»¹⁸⁷. Διὸ καὶ οἶκος Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία λέγεται¹⁷⁸, «ἥτις ἐστὶ» «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας»¹⁷⁸, «καὶ ὁδὸς βασιλικῆ» «καὶ ὁδοιπορία τῆς ἀληθείας»¹⁸⁸. Ἐπι «σῶμα» Χριστοῦ¹⁸⁹ καλεῖται, κεφαλῆς¹⁸⁹ αὐτοῦ ὄντος, «ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλη-

σίᾳ»¹⁸⁹ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ¹⁸⁹, «ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβασόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ»¹⁹⁰ «τῆς ἀληθείας»¹⁹⁰ τῆς ὁμολογουμένης πίστεως.

Ὅντως δέ, ὅπου ὀρθὴ καὶ σωτήριος ὁμολογία, ἐκεῖ ὀρθόδοξος πίστις ἐν ψυχῇ ἢ ψυχαῖς. Ὅπου ὀρθόδοξος πίστις, ἐκεῖ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐν Μυστηρίοις. Ὅπου Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ, ἐκεῖ δεκτὴ «ἡ Χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια», ἥτις «διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»¹⁹¹. Ὅπου δεκτὴ ἡ ἀποκεκαλυμμένη Χάρις καὶ ἀλήθεια, ἐκεῖ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων, ὁ κληθεὶς «Ἐμμανουήλ, ὁ ἐστὶ με-

180. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 772.

181. Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1260.

182. Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1257.

183. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG. 90, 132.

184. Ματθ. ιστ', 17.

185. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 58, 534.

186. Α' Κορινθ. γ', 11.

187. Ἰωάν. ιδ', 6.

188. Ἐπιφανίου Κύπρου, PG. 41, 1036.

189. Ἐφεσ. α', 20-23.

190. Ἐφεσ. δ', 16. Β' Θεσσαλ. β', 10.

191. Ἰωάν. α', 17.

θεορνηνεύομενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»¹⁹². Ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐν ἐνότητι «τῆς πίστεως»¹⁹³ καὶ «τοῦ Πνεύματος»¹⁹³, καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καὶ θέωσις καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος. Διὸ πιστεύομεν «εἰς Μίαν (ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς) Ἀγίαν Καθολικὴν (Ὁρθόδοξον) καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»¹⁹⁴, «ἥτις ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη, κατὰ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ»¹⁹⁵, ἐξ ὧν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην: «Ἔστω ἐκκλησία ἡ οἰκία ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνεστηκυῖα. Μὴ γὰρ ὅτι σὺ μόνος εἶ ὁ ἀνὴρ, μηδὲ ὅτι αὕτη μόνη ἐστὶν ἡ γυνή, νομίσης κώλυμα εἶναι. Ὅπου γὰρ εἰσι δύο εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, φησί, συνηγμένοι, ἐκεῖ εἴμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»¹⁹⁶. Καὶ «ὅπου ὁ Χριστὸς μέσος, πολὺ πλῆθος ἐστίν· ὅπου ὁ Χριστὸς, ἀνάγκη καὶ ἀγγέλους εἶναι, ἀνάγκη καὶ ἀρχαγγέλους καὶ τὰς ἄλλας δυνάμεις»¹⁹⁶, καὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία. «Οὐκ ἄρα μόνοι ἐστὲ τὸν πάντων ἔχοντες Δεσπότην»¹⁹⁶.

Ἄλλ' ὅμως, ἐνθα Ἱερεὺς λειτουργῶν καὶ συνάγων τὸν λαὸν καὶ ἐκκλησιάζων, ἐκεῖ ἐνοριακὴ Ἐκκλησία ἢ Ἐνορία. Ἐνθα Ἐπίσκοπος, ἐπισκοπῶν ἐνοριῶν καὶ ποιμένων καὶ διδασκῶν τοὺς λαοὺς, ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς θείας ἀληθείας, ἐκεῖ ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία ἢ Ἐπισκοπή. «Χωρὶς τούτων Ἐκκλησία οὐ καλεῖται»¹⁹⁷, ἦτοι Ἐκκλησία Ἐπισκοπῆς. Ὅπου Μητροπολίτης, ἐπιμελούμενος μετὰ τῶν ἐπι-

σκοπῶν ὡς πρῶτος¹⁹⁸ τούτων τὰ κοινὰ τῶν ἐπισκοπῶν, ἐκεῖ μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία ἢ Μητρόπολις. Ὅπου Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπιμελούμενος ὁμοίως μετὰ τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκοπῶν ὡς πρῶτος¹⁹⁸ τούτων τὰ κοινὰ τῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν, ἐκεῖ ἀρχιεπισκοπικὴ Ἐκκλησία ἢ Ἀρχιεπισκοπή. Καὶ ἐνθα Πατριάρχης¹⁹⁹, πατριαρχῶν καὶ ἐπιμελούμενος μετὰ τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐπισκοπῶν ἢ καὶ τῶν μὴ αὐτοκεφάλων ἀρχιεπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου τούτου ὡς πρῶτος¹⁹⁸ αὐτῶν τὰ κοινὰ τῶν ἀρχιεπισκοπῶν καὶ μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν, ἐκεῖ πατριαρχικὴ Ἐκκλησία ἢ Πατριαρχεῖον. Ὡς δὲ ἅπαντα τὰ ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα, πρεσβυγενῆ καὶ παλαιάφατα καὶ νεώτερα, εἶναι ἰσότιμα καὶ αὐτοκέφαλα²⁰⁰, ἀριθμούμενα κατὰ τὴν κανονικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ὡς καὶ τινες αὐτοκέφαλοι ἀρχιεπισκοπαί, οὕτω καὶ ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἱεράρχαι, ἐπίσκοποι, μητροπολίται, ἀρχιεπίσκοποι καὶ πατριάρχαι, εἶναι ἅπαντες ἐπίσκοποι, διαφοροποιούμενοι ὡς ἀνωτέρω, κατὰ τὴν πολιτικὴν κυρίως σημασίαν τῆς πόλεως τῆς Ἐπισκοπῆς των²⁰¹. Διὸ ὁ ὀργανικὸς καὶ διοικητικὸς θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κατὰ βάσιν ἐπισκοπικός, κατὰ δὲ τὴν πολιτειακὴν²⁰¹ κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων πατριαρχικός.

«Ὁὐκ ἀνθρωπίνη δύναμις, ἀλλὰ θεία Χάρις ταύτην γεωργεῖ τὴν Ἐκκλησίαν»²⁰². Διὸ τὰ γινόμενα ἐν τῇ Ἐκκλη-

ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ!

Παναριετικοὶ οἰκουμενισταὶ συμπροσεύχονται τὸ 1986 εἰς πλατεῖαν τῆς Ἀσσίζης Ἰταλίας πρὸς τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τοὺς ἐνώση σατανοκρατικῶς ὑπὸ τὸν ἀντίχριστον Πάπαν!

192. Ματθ. α', 23.

193. Ἐφεσ. δ', 13, 3.

194. Συμβόλου τῆς Πίστεως.

195. Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 90, 1049.

196. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 60, 203, καὶ Ματθ. ιη', 20.

197. Ἰγνατίου Θεοφύρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 272.

198. ΛΔ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος.

199. ΣΤ' καὶ Ζ' Κανόνων Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ ΚΗ' Δ' Οἰκουμενικῆς, καὶ ΛΣΤ' ΣΤ' Οἰκουμενικῆς.

200. «Πηδάλιον» 1970, σ. 192 - 193.

201. ΚΗ' Κανόνος Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

202. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 48, 802.

σία, «εἰ κατ' ἄνθρωπον γίνεται ταῦτα, οὐδὲν γίνεται· ἀλλὰ μίμησις μὲν ἐστὶ (ἐκκλησιαστικῶν πράξεων), τῆς ἀληθείας δὲ πᾶμπληθες ὑπολείπεται», τονίζει ὁ Μ. Βασιλείος²⁰³. Οὕτως, ὁ Θεὸς «οὐ χειροτονεῖ» πάντας τοὺς χειροτονουμένους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Τί οὖν;», λέγει Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «πάντας ὁ Θεὸς χειροτονεῖ, καὶ τοὺς ἀναξίους; Πάντας μὲν ὁ Θεὸς οὐ χειροτεῖ, διὰ πάντων δὲ αὐτὸς ἐνεργεῖ, εἰ καὶ αὐτοὶ εἶεν (εἶναι) ἀνάξιοι, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν λαόν»²⁰⁴. Διότι ὁ Χριστὸς τελεῖ τὰ Μυστήρια ὡς ὁ Κύριος καὶ Μέγας Ἄρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ ἄνθρωπος Ἱερεὺς ὑπηρετεῖ. Ἀλλὰ ὁ χειροτονηθεὶς καὶ ὁμολογήσας κωλυτικὸν τῆς χειροτονίας ἁμαρτημὰ του πρὸ ταύτηςπραχθέν καθαιρεῖται^{204α}. Διὸ καὶ τῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν ἁμαρτανόντων διὰ κωλυτικῶν ταύτης ἁμαρτημάτων κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν πίστιν, ἕως οὗτοι καθαιρεθῶσιν ἢ ἀναθεματισθῶσιν συνοδικῶς, ἰσχυρὰ εἶναι τὰ τελούμενα δι' αὐτῶν Μυστήρια, ἐφ' ὅσον ταῦτα τελεσιουργοῦνται κατὰ τὴν κανονικὴν λειτουργικὴν τάξιν, καθ' ὅτι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ εἰσιν. Ἀλλ' ὅμως, ὅταν οἱ τοιοῦτοι πίπτοντες προδήλως «κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρῆ (χρέος εἶναι) αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι (νὰ ἐκβάλλωνται)»²⁰⁵ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἱερουργοῦ, ἢ καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν πρόκειται περὶ αἰρέσεως, διὰ τοῦ καλοῦ ἀγῶνος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀποτειχίσεως.

Ὁ Θεὸς ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ποιμένας καὶ διδασκάλους»²⁰⁶, οὐχὶ ἵνα κατακυριεύωσι τοὺς λαοὺς καὶ κατεξουσιάζωσιν αὐτοὺς ὡς «οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν»²⁰⁷, ἀλλὰ «εἰς ἔργον διακονίας»²⁰⁶, «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων (τῶν Χριστιανῶν)»²⁰⁶, «εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»²⁰⁶, ἡγουν τῆς Ἐκκλησίας,

διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου τῆς θείας ἀληθείας καὶ τῶν μέσων τῆς θείας Χάριτος. «Ὅρας τὸ ἀξίωμα;», λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Ἐκαστος οἰκοδομεῖ, ἕκαστος καταρτίζει, ἕκαστος διακονεῖ»²⁰⁸. Καὶ ταῦτα, «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»²⁰⁶. «Τουτέστιν, ἕως ἂν δειχθῶμεν πάντες μίαν πίστιν ἔχοντες»²⁰⁸, τὴν ὀρθόδοξον, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν ὁ ἀληθὴς καὶ μοναδικὸς «Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος»²⁰⁹ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεός.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, λέγει Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «οὐκ ἔχομεν διδασκάλους ἐπὶ τῆς γῆς· μὴ γένοιτο· ἓνα ἔχομεν, τὸν ἐν οὐρανοῖς»²¹⁰, τὸν Κύριον, κατὰ τὸ «εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ Διδάσκαλος, ὁ Χριστὸς· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοὶ ἐστε»²¹¹, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί! Ἐὰν δὲ λέγομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ ποιμένας καὶ Πατέρας καὶ Εὐαγγελιστὰς καὶ Ἀποστόλους καὶ Προφήτας, πράττομεν τοῦτο, ἐπειδὴ οὗτοι ἀπεδείχθησαν «ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι»²¹², διδάσκοντες «ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι»²¹², ἥτοι θεοπνεύστως καὶ πνευματεμόρως, τὰ ἀποκαλυφθέντα καὶ διδαχθέντα παρὰ τῆς Ἀληθείας, ἥτις ἐστὶν ὁ μόνος Διδάσκαλος Χριστὸς ὁ Θεός. Διὸ καὶ διὰ τῶν Ἁγίων τούτων ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διδασκόμεθα, κατὰ τὸ «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ»²¹³, τὸν Κύριον καὶ Θεόν.

Βαπτιζόμενος Χριστιανὸς ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πάντα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πλὴν τῆς Ἱερωσύνης²¹⁴, τὰ ὁποῖα ἐκδηλοῦνται «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ»²¹⁵ καὶ «κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως»²¹⁶ «καὶ καθόσον ἄξιον ἑαυτὸν τοῦ ἐνεργεῖν ταῦτα ἐν αὐτῷ ἀποδείξη»²¹⁴ ὁ βαπτισθεὶς, «πρὸς τὸ συμφέρον»²¹⁷ τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως τῶν πιστῶν, καὶ «τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»²¹⁸. Διὸ πά-

203. Μ. Βασιλείου, PG. 32, 1029.

204. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 62, 610.

204α. Θ' Κανὸνος Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

205. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 33, 199.

206. Ἐφεσ. δ', 11-13.

207. Ματθ. κ', 25.

208. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 62, 83.

209. Ἰωάν. ιγ', 13.

210. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG. 60, 245.

211. Ματθ. κγ', 8.

212. Β' Πέτρ. α', 21.

213. Λουκ. ι', 16.

214. Συμμεῶνος Θεσσαλονίκης, PG. 155. 229-232.

215. Ἐφεσ. δ', 7.

216. Ρωμ. ιβ', 6.

217. Α' Κορινθ. ιβ', 7.

218. Α' Κορινθ. ιδ', 12.

ντες οί Χριστιανοί οἰκοδομοῦσιν ἐν τῇ ἔθνῶν πεπιστευκότας (ἔχοντας πιστεύσει)»²²². Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὸ «οἰκοδομεῖτε εἰς τὸν ἕνα»²¹⁹, διὰ λόγου, ἀρετῆς καὶ χαρισμάτων Πνεύματος Ἁγίου «ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἐκάστου»²²⁰. Μάλιστα οἱ λαβόντες τὴν Ἱερωσύνην διὰ τοῦ Μυστηρίου ταύτης καὶ τὸ ἴδιον ἱερατικὸν «ἔργον διακονίας εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» καὶ «τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων», ἀλλὰ «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»²⁰⁶ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σκοπὸς τῆς ἱερατικῆς διακονίας τῶν Ἱερέων παντὸς βαθμοῦ καὶ θέσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ὑπαγωγή καὶ προσαγωγή καὶ προσφορὰ καὶ ἀναφορὰ ἑαυτῶν καὶ τῶν ἄλλων πιστῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν Κύριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεόν, κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ. Διότι λέγει ἡ σχετικὴ ἐντολή, «ἐνέγκατε (προσφέρατε) τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν»²²¹, υἱοὺς κριῶν λέγουσα τοὺς «ἐκ τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους» Χριστιανούς «καὶ τοὺς ἐξ

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

«... ὁ σιωπήσας, μόνον, ἐνόχος τοῦ αἵματος τῶν ἀμαρτανόντων εὐρίσκεται...» (P.G. 31, 1257). Τῆς δὲ «σιωπῆς τὸ κρῖμα φοβερὸν ἐστὶ» (P.G. 31, 1509).

Δηλαδή, νὰ βοηθηθῶσιν οἱ βαπτισθέντες Χριστιανοὶ διὰ τῆς ἱερατικῆς διακονίας, νὰ τηρήσωσι διὰ βίου καὶ «ἄχρι θανάτου»²²³ τὴν καθαρότητα τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ Βαπτίσματος, ἥτοι τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως» ὀρθοδόξως νοουμένου. Προαγόμενοι δὲ καὶ τελειούμενοι «εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως»²⁰⁶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς θείας ἀληθείας, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, «ἡ ζωὴ» καὶ «τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων»²²⁴, τελικῶς, νὰ ἐνωθῶσιν ἐν Χριστῷ μετὰ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, «ἵνα ὡς τετελειωμένοι εἰς ἕν»²²⁵, ἐν πίστει καὶ ἁγιασμῷ καὶ θείῳ φωτί, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἐν Χριστῷ θέωσις²²⁶ καὶ σωτηρία καὶ ὁ παντελής χωρισμὸς «ἐκ τοῦ κόσμου» τούτου²²⁷. Διὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους Χριστιανούς, λέγει: «Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλω· ἡρμოსάμην γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρί, παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ»²²⁸!

ΚΑΙΡΟΣ ΑΓΩΝΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΛΑΩΝ!

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὡς ἄνω καλὴν ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀρνοῦνται τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἱεραρχίας. «Οὐσία γὰρ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίας», λέγουσιν αἱ Ἱεροσυνεδριαὶ «ἐστὶ τὰ θεοπαράδοτα λόγια, ἡγουν ἡ τῶν θείων Γραφῶν ἀληθινὴ ἐπιστήμη»²²⁹ τῶν Ἁγίων Πατέρων, δηλαδή ἡ ὁμολογουμένη καὶ διδασκομένη καὶ κηρυσσομένη Ὀρθοδοξία, ἡγουν ἡ Ἐκκλησία. «Οὐσία δὲ τῆς Ἱεραρχίας ἐκλήθη ἡ

θεία Γραφή, ὡς σύστασις ταύτης»²³⁰, καὶ ἐνεκα τούτου, ἐφ' ὅσον ὁ πρὸς χειροτονίαν Ἀρχιερεὺς ὑπόσχεται «ἀναστρέφεται (νὰ ἀναστρέφηται)» «κατὰ τὰ θεία ἐντάλματα καὶ διδάσκειν (νὰ διδάσκη) τὸν τοῦ Κυρίου λαόν»²³¹, «χειροτονεῖσθαι (νὰ χειροτονῆται) αὐτὸν κελεύουσιν οἱ Πατέρες»²³⁰, «εἰ δὲ μή, μὴ χειροτονεῖσθαι (νὰ μὴ χειροτονῆται)»²³²! Ἀντικανονικῶς λοιπὸν χειροτονοῦνται οἱ παναιρετικοὶ οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τούτους, ἥτοι, οὐχὶ κατὰ θέλημα Θεοῦ,

219. Α' Θεσσαλ. ε', 11.

220. Ἐφεσ. δ', 16.

221. Ψαλμ. 28, 1.

222. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 32, 81.

223. Ἀποκαλ. β', 10.

224. Ἰωάν. α', 4.

225. Ἰωάν. ιζ', 23.

226. Γρηγορίου Παλαμᾶ «Συγγράμματα», 1, 570.

227. Ἰωάν. ιζ', 16, καὶ ιη', 36.

228. Β' Κορινθ. ια', 2.

229. Β' Κανόνος Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

230. Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 562.

231. Βαλσαμῶνος, Σ.Ι.Κ. 2, 562.

232. Ἀριστηνοῦ, Σ.Ι.Κ., 2, 564.

ἀλλὰ κατ' ἀνθρώπους. Καί ἐπειδή, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὁ Θεὸς «οὐ πάντας χειροτονεῖ»²³³ ἐκ τῶν χειροτονουμένων, ἤγουν τοὺς ἀναξίους καὶ ἀντικανονικούς, οὗτοι στεροῦνται τῆς οὐσίας τῆς θείας χειροτονίας, ὄντες κληρικοί μόνον κατὰ σχῆμα καὶ τύπον καὶ θέσιν. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ οὗτοι, ὄχι μόνον ἔσθωθεν, ἀλλὰ καὶ ἐμφανῶς εἶναι αἰρετικοὶ καὶ κηρύττουσι τὴν οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν σκανδαλίζοντες τοὺς λαοὺς, ἐπιβάλλεται, μάλιστα κατ' αὐτῶν καὶ τῆς αἰρέσεώς των, ὁ ἀντιαιρετικός ἀγὼν καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἀποτείχισις!

Οἱ οἰκουμενισταί, ἀρνούμενοι τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν ἀρνοῦνται καὶ «τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως»²³⁴ τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ ἀντικαθιστῶσι ταύτην διὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς, ἥτοι παναιρετικῆς, συμφωνίας τῶν διοικήσεων τῶν δοκούντων ἄρχειν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κατὰ ἐξωεκκλησιαστικά πρότυπα. Δηλαδή, κατὰ τὴν πρᾶξιν «τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου»²³⁵ τῶν δοκούντων «ἄρχειν τῶν ἐθνῶν»²³⁶, μάλιστα δὲ τοῦ Παπισμοῦ, οἵτινες «κατακυριεύουσιν αὐτῶν» καὶ «κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» ὡς ἔδειξεν «μεγάλοι», ὅπερ ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἐπιτακτικῆς ἐντολῆς, «οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν»²³⁷! Ἐντεῦθεν ἡ καθιέρωσις ὑπὸ τῶν τοιούτων παπικοῦ τύπου διοικήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μέχρι δυσσεβοῦς παποποιήσεως τοῦ αἰρεσιάρχου των Βαρθολομαίου καὶ τῆς ἰταμῆς ἀπαιτήσεως, ὅπως οἱ Χριστιανοὶ τηρῶσι πρὸς αὐτοὺς «ταπεινωσιν» ἀντίθεον καὶ «ὑπακοήν» ἀπιστίας τῆς παναιρετικῆς καὶ πανθηρησκιακῆς ἀποστασίας τῆς ἐσχάτης δυσσεβείας! Τουτέστιν, οἱ ἀναιδεῖς ἀπαιτῆται οὗτοι ἀποστάται καταργοῦσι τὴν θεολατρείαν καὶ εἰσάγουσι τὴν ἀνθρωπολατρείαν τῶν παπικῶν καὶ παποειδῶν ἐπιβητόρων τῶν ἀρχιερατικῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ τὸ μέγα καὶ θανάσιμον ἁμάρτημά ἐστι τῆς ἀντιχριστιανικῆς προδρομίας, κατὰ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ²³⁸! Διὸ ὁ ταπεινούμενος καὶ ὑπακούων εἰς τούτους τοὺς μεγίστους ἀνὰ τοὺς αἰῶνας παναιρετικούς οἰκουμενιστὰς ταπεινώνεται καὶ ὑπακούει εἰς τὸν Διάβολον, ἀρνούμενος οὕτω τὸν Σωτῆρα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, πρὸς «κόλασιν αἰώνιον»²³⁹! Οἱ δὲ ἀγωνιζόμενοι κατ' αὐτῶν καὶ τῆς δυσσεβείας των ἀντιαιρετικῶς καὶ ἀποτείχιζόμενοι διασφίζονται «εἰς

ζωὴν αἰώνιον»²³⁹!

Ἀποδεικνύεται, λοιπόν, ὅτι οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν εἶναι ὄντως ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τοῦ Διαβόλου καὶ «τοῦ κόσμου τούτου»²⁴⁰ τῆς ἀποστασίας, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπιβάλλεται νὰ ἀποτείχιζώμεθα, ἵνα ἐν Χριστῷ σωθῶμεν. «Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον», ἐντέλλεται Κύριος διὰ τοῦ Ἀποστόλου, «μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ»²⁴¹ ἔργα τοῦ Διαβόλου, διότι «ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κείται»²⁴² καὶ τὸ ὀλέθριον «πνεῦμα» «τοῦ Ἀντιχρίστου» «ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη»²⁴³, τὸ ὅποσον ὑπηρετοῦσι σήμερον μάλιστα οἱ παναιρετικοὶ καὶ πανθηρησκιακοὶ οἰκουμενισταὶ ἢ παποοικουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου. «Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ», λέγει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας. «Διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει»²⁴⁴ πρὸς ἀπίαν, οἱ δὲ ἀληθινοὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ παρακούουσιν αὐτῶν θεοφρόντες, ἀγωνιζόμενοι ἀντιαιρετικῶς καὶ ὑπακούοντες εἰς τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοὺς Ἁγίους του, πρὸς ζωὴν διὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ ὑπακούοντες εἰς τοὺς οἰκουμενιστὰς τοῦ Φαναρίου ἐγκαταλείπουν μετ' αὐτῶν τὸν Σωτῆρα Κύριον, ἀποσχίζονται ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παναιρετικὸν καὶ ἀντίχριστον κόσμον, πρὸς ἀπίαν! Οἱ δὲ μὴ ὑπακούοντες εἰς τοὺς οἰκουμενιστὰς οὗτοι παραμένουσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνούμενοι ἰσχυρότερον μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ συντασσόμενοι θεαρέστως μετὰ τοῦ Κυρίου ταύτης Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς σωτηρίαν αἰώνιον!

Ὁ ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν κατὰ πάσης αἰρέσεως κηρυττομένης, μάλιστα κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως, ἀρχεται αὐτεπαγγέλτως ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς συνειδητοποίησης τοῦ αἰρετικοῦ κηρύγματος τῆς ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ²⁴⁵ καὶ διεξάγεται ἀδιακόπως ἕως τοῦ θανάτου του ἢ τῆς νίκης τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ τὸ «ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσασι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ»²⁴⁶. Διὰ τοῦτο μεγάλοι καὶ σωτήριοι ἀντιαιρετικοὶ ἀγῶνες καὶ ἀποτείχισις ἐκινήθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου, ὡς κατὰ τοῦ αἰρεσιάρχου Πατριάρχου, ἥτοι ψευδοπατριάρχου, Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου²⁴⁷ ὁ λαός, καὶ κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοφυσι-

233. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, P.G. 62, 610.

234. Ἐφεσ. δ', 13.

235. Α' Κορινθ. β', 6.

236. Μάρκ. ι', 42.

237. Ματθ. κ', 25-26.

238. Γρηγορίου Διαλόγου, «Δωδεκά-

βιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Ε', 254-255.

239. Ματθ. κε', 46.

240. Ἰωάν. ιη', 36.

241. Α' Ἰωάν. β', 15.

242. Α' Ἰωάν. ε', 19.

243. Α' Ἰωάν. δ', 3.

244. Α' Ἰωάν. δ', 5.

245. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 4, 1013.

246. Σοφ. Σειρ. δ', 28.

247. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Mansi, 4, 1013.

τισμοῦ οἱ μοναχοὶ τῆς Παλαιστίνης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἅγιον Σάββαν τὸν Ἅγιασμένον²⁴⁸, καὶ πάλιν ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἔτος 518²⁴⁹. Σωτήριον δὲ ἀποτέλεσμα τῶν λαμπρῶν τούτων ἀντιαιρετικῶν ἀγώνων ὑπῆρξαν ἡ ἴητα καὶ καταδίκη τῆς ἀντιχριστοῦ αἰρέσεως τοῦ Νεστοριανισμοῦ διὰ τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τῆς ἐπίσης ἀντιχριστοῦ αἰρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καὶ διὰ τῶν Συνόδων Ἱεροσολύμων τοῦ 516 καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῶν ἐτῶν 518 καὶ 536, ἐπὶ πλεόν δὲ καὶ διὰ τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 553²⁵⁰.

Ἡ δὲ ἀποτειχίσις δὲν συνεπάγεται κατάπαυσιν τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος καὶ σιωπῆν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπίτασιν τούτου καὶ ἐπιμόνον διεξαγωγὴν του μέχρι νίκης τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὁ ἀποτειχιζόμενος καὶ ἐφησυχάζων ἐν σιωπῇ πρὸ τῆς ὑλακτοῦσης αἰρέσεως, καὶ δὴ τῆς παραιρέσεως, οὐδὲν ὠφελεῖται πρὸς σωτηρίαν, καθ' ὅτι ἐμπίπτει εἰς τὸ κρῖμα τῆς ἐνόχου σιωπῆς. Τοῦτο δὲ «τῆς σιωπῆς τὸ κρῖμα φροβερὸν»²⁵¹ ἐστὶ, κατὰ τὸ «ἵνα τι παρσειωπήσατε ἀσέβειαν καὶ τὰς ἀδικίας αὐτῆς ἐτρυγήσατε»²⁵². Διὸ ὁ Μ. Βασίλειος βοᾷ καὶ λέγει: «Οὐ δεῖ (δὲν πρέπει) ἀδιαφορεῖν ἐπὶ τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἐφησυχάζειν αὐτοῖς»²⁵³, μάλιστα τοῖς ἁμαρτάνουσιν δι' αἰρέσεως καὶ δὴ τῆς σημερινῆς παραιρέσεως. Διὰ τοῦτο μάλιστα ὁ ἀποτειχιζόμενος ὀφείλει νὰ μάχηται, βάλλων κατὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν πρακτόρων τῆς αἰρετικῶν μέχρις ἐκκριζώσεως ταύτης, κατὰ τὸ τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας, «πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐπουράνιος, ἐκριζωθήσεται»²⁵⁴!

Ἐπίσης, ἡ ἀποτειχίσις δὲν συνίσταται καὶ εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς θέσεως τοῦ ἀποτειχιζομένου Ἱερέως ἢ Ἐπισκόπου. Ἀντιθέτως, οὗτος ὀφείλει νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἐνορίαν του ἢ Ἐπισκοπὴν ἀποτειχιζόμενος καὶ ἀγωνιζόμενος ἀντιαιρετικῶς, καὶ ὡς ἄξιός τῆς θέσεως ταύτης, καθ' ὅτι ὄντως Ὁρθόδοξος καὶ δὴ ὁμολογητής. Ὁ δὲ ἐξ οὗ ἀποτειχίσθη αἰρετικὸς πρῶν ἐκκλησιαστικὸς προϊστάμενος αὐτοῦ, Ἐπίσκοπος τυχὸν ἢ Πατριάρχης, ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς αἰρέσεώς του οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἀποκινήσεως τοῦ ἀποτειχι-

σθέντος ἢ ἄλλης ποιῆς κατ' αὐτοῦ²⁵⁵. Διὸ ὁ Μ. Ἀθανάσιος τονίζει, ὅτι δὲν πρέπει οἱ ἀποτειχιζόμενοι Ὁρθόδοξοι νὰ ἐγκαταλείπωσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις²⁵⁶, παραχωροῦντες ταύτας εἰς τοὺς λύκους διὰ τὰ ποίμνια αἰρετικῶν. Καὶ ἂν οὗτοι διωχθῶσιν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἐπιβάλλεται νὰ διεκδικῶσι τὴν ἐπαναφορὰν των, ἔχουσι δὲ καὶ κανονικὸν δικαίωμα νὰ πῆξωσι «θυσιαστήριον ἕτερον»²⁵⁷, ἥτοι νὰ κτίσωσιν «ἄλλην ἐκκλησίαν»²⁵⁸, ἦγουν Ναόν, συνάγοντες καὶ ἐκκλησιάζοντες ἐν αὐτῷ τὸν ὀρθόδοξον λαόν²⁵⁸.

Ἐπὶ πλεόν, «οὐ δεῖ (δὲν πρέπει) ἐγκαταλιμπάνειν τοὺς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγωνιζομένους»²⁵⁹, εἴτε ἐκ φόβου, εἴτε ἐξ ἐφησυχαστικῆς πλάνης. Ὡς τὸ νὰ μὴ ἀγωνίζηται τις ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἥτοι τῆς ὀρθόδοξου πίστεως, κατὰ τῆς αἰρέσεως, κολάζεται παρὰ Θεοῦ, οὕτω καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ἔχοντος ἀνάγκην βοηθείας ἀγωνιστοῦ τῆς πίστεως εἶναι ἐγκατάλειψις τοῦ ἐπιβαλλομένου ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος, ὅπερ δηλοῖ φιλόκοσμον ἀπιστίαν, ἀντιεκκλησιαστικὴν καὶ μισόθεον. «Ὁ γὰρ μὴ ἀγαπᾶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἐώρακε (ἔχει εἶδει)», ἥτοι τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανόν, ἐν προκειμένῳ δὲ καὶ ὁμολογητὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, «τὸν Θεόν, ὃν οὐχ ἐώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν;», λέγει Ἰωάννης ὁ Θεολόγος²⁶⁰. Διὰ τοῦτο οὗτος «ψεύστης ἐστίν»²⁶⁰ καὶ οὐχὶ ἀληθὴς Χριστιανός. Διὸ ὁ Μ. Ἀθανάσιος παραγγέλλει πρὸς τοὺς τότε καὶ πρὸς τοὺς νῦν ἀδρανοῦντας: «Κινήθητε δὴ (πλεόν) οὖν καὶ ὑμεῖς, παρακαλῶ», «ἵνα μὴ δι' ὀλίγου οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Κανόνες καὶ ἡ τῆς Ἐκκλησίας πίστις παραφθαρῇ. Κινδυνεύει γὰρ ἀμφοτέρω (καὶ τὰ δύο)»²⁶¹!

Ἡ ἀποτειχίσις γίνεται διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, καὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ, «ἐάν τις ἀγαπᾶ με τὸν λόγον μου τηρήσει»²⁶², ὅστις «ζωὴ ἐστίν»²⁶³. Ἐπίσης καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθαρότητος τοῦ Βαπτίσματος ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἰρέσεως, οἱ ὅσοι τῆς ὁποίας «βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν»²⁶⁴. Προσέτι καὶ εἰς κραταίωσιν τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος καὶ νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἰρέσεως, τελικῶς δι' ἀντιαιρετικῆς Ὁρθοδοξίου

248. Α.Δ. Δελήμπαση, «ἡ Αἴρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ», Ἀθῆναι 1994, σ. 139-143.

249. Πρακτικῶν Συνόδου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 536, Mausi, 8, 1058-1066, καὶ Α.Δ. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 145-151.

250. Α.Δ. Δελήμπαση, «ἡ Αἴρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ», Ἀθῆναι 1994,

σ. 138, 144, 154, 158.

251. Μ. Βασιλείου, P.G. 31, 1509.

252. Ὡσ. ι', 13.

253. Μ. Βασιλείου, P.G. 32, 292.

254. Ματθ. ιε', 13.

255. Κελεστίνου Ρώμης καὶ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mausi, 4, 1045.

256. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 25.

257. ΛΑ' Ἀποστολικῶν Κανόνων.

258. «Πηδάλιον» 1970, σ. 33.

259. Μ. Βασιλείου, P.G. 31, 804.

260. Α' Ἰωάν. δ', 20.

261. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 195.

262. Ἰωάν. ιδ', 23.

263. Ἰωάν. στ', 63.

264. Γαλάτ. ε', 21.

Συνόδου, τὴν ὁποίαν ἀναδεικνύει ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Θεός, ἀκόμη καὶ ἀπροσδοκῆτως, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων! Σκοπὸς τοῦ ὀρθοδόξου ἀντιαιρετικοῦ ἀγώνος δὲν εἶναι ἡ δημιουργία ἄλλης Ἐκκλησίας διὰ τῶν ἀποτεριζομένων, ἢ δύο τοιούτων, μᾶς τῶν ἀποτεριζομένων καὶ ἄλλης τῶν καταλαβόντων τὰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις αἰρετικῶν, ἢ ἡ διοικητικὴ ἔνωσις τῶν πρώτων, ἀλλὰ ἡ ἔνωσις τῆς διαιρεθείσης ἕνεκα τῆς αἰρέσεως Ἐκκλησίας διὰ θείας Συνόδου ἐνότητος τῆς πίστεως²⁶⁵, ὡς ἐγένετο καὶ διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν ὁποίων προηγήθη ὁ ἐπιβαλλόμενος ὀρθόδοξος ἀντιαιρετικὸς ἀγών. Διὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γράφουσιν, ὅτι αὕτη συνεκροτήθη, «ἵνα τῶν διεστῶτων τὴν διαφωνίαν εἰς συμφωνίαν μεταγάγωμεν καὶ τὸ μεσότειχον ἀρῆθῃ τῆς ἔχθρας, καὶ ἡ ἀρχῆθεν θεσμοθεσία τῆς Καθολικῆς (Ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας τὸ κύρος ἀπολάβῃ»²⁶⁶. Δηλαδή, ἡ Σύνοδος ἐγένετο, ἵνα ἐνωθῆ ἡ διηρημένη τότε Ἐκκλησία ἕνεκα τῆς αἰρέσεως τῆς Εἰκονομαχίας εἰς δύο διεστῶτα μέρη, εἰς τοὺς εἰκονομάχους αἰρετικούς καὶ τοὺς ἀντιαιρετικῶς ἀγωνιζομένους Ὀρθοδόξους, κατὰ τὸν θεῖον νόμον τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία διαιρεῖται διὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν σχισματοαιρετικῶν ὁπαδῶν ταύτης, μάλιστα δὲ διὰ τῆς σημερινῆς παναιρέσεως τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν οἰκουμενιστῶν τοῦ πεπτωκότος Φαναρίου, οἱ ὅποιοι ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας ὡς σύγχρονοι ἄσωτοι υἱοί, ἀπερχόμενοι «εἰς χώραν μακράν»²⁶⁷ ἐσχάτης ἀποστασίας καὶ φρικτῆς ἀπωλείας. Ἐνώνεται δὲ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ θεαρέστου ἀντιαιρετικοῦ ἀγώνος τῶν πιστῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅστις θὰ ὀλοκληρωθῆ δι' ἀντιαιρετικῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου, ἢ ὁποία θὰ γίνῃ, ὅταν εὐδοκῆσῃ ὁ Θεός, ἀλλὰ προωθεῖται διὰ τῆς ἀντιαιρετικῆς ὁμολογίας τῆς πατροπαράδοτου πίστεως τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον, ὡς προελέ-

χθη, ἔχουσι πέσει ἐν πίστει πασαι σχεδὸν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ διοικήσεις τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἴστανται ὅμως οἱ λαοὶ τούτων, ἐπιβάλλεται οἱ Ὀρθόδοξοι Λαοὶ νὰ ἀναλάβωσι τὸν ἀπαιτούμενον ἀντιαιρετικὸν ἀγώνα, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλὰκις. «Παρ' ἡμῖν», λέγουσιν οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ αἱ

περὶ αὐτοὺς Σύνοδοι τοῦ ἔτους 1848, «οὔτε πατριάρχαι, οὔτε σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα (κακόδοξα), διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας (τῆς Ὀρθοδοξίας) ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ Θρησκεῦμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ»²⁶⁸.

Ἐὰν δὲ τοῦτο ἐγένετο πάντοτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ τὸ αὐτὸ μάλιστα σήμερον, πρὸς ὑπεράπισιν τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τῆς δυσσεβοῦς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως τῶν ἀγαιδῶν οἰκουμενιστῶν ἢ παποοικουμνιστῶν τοῦ Φαναρίου! Πᾶς Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ὀφείλει, νὰ ἀγωνίζηται ἀντιαιρετικῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς παναιρετικῆς δυσσεβείας κατὰ δύναμιν. Τουτέστιν νὰ ὁμολογῆ ἀδιστακτικῶς «τὴν καλὴν ὁμολογίαν»²⁶⁹ καὶ νὰ ἀγωνίζηται αὐτεπαγγέλτως τὸν ἀντιαιρετικὸν «καλὸν ἀγώνα τῆς πίστεως»²⁶⁹ τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐπιτακτικὴν θεῖαν ἐντολήν, ἦτοι «ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσει περὶ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ»²⁷⁰.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ ὁ ΑΙΤΩΛΟΣ

«Τὸν Πάπαν νὰ καταρροῦσῃ αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία...»

«ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ»

Ἰδιοκτήτης, ἐκδότης:

Α. Δ. ΔΕΛΗΜΠΑΣΗΣ

P.R. K.T. Ἀθηνῶν - 102 00 ΑΘΗΝΑΙ

Υπεύθυνος τυπογραφείου:

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΣΑΝΙΔΑΣ

Ἰωαννῖνων 6 - ΜΟΣΧΑΤΩΝ

265. Ἐφεσ. δ', 13.

266. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mausl, 13, 408.

267. Λουκ. ιε', 13.

268. Ἐγκυκλίον Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848, Mansi, 40, 407.

269. Α' Τιμοθ. στ', 12.

270. Σοφ. Σειρ. δ', 28.